

DOSSIER No.: OD 1438

NAAM: VOLKJUNIE -Belgie

Uit		In	Uit		In	Uit		In	Uit		In
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
9/12/70	C	16/1/71									
14/2/71	4	15-2									
DEC. 1971	100/0	18 JAN. 1972									

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 1438

NAAM: "VOLKSUNIE" Belgie

1. Aangelgd op verzoek van B-V.
14.6.49, ACD-4b.
2. Gezien inverband met CO 98515, geen actie genomen.
Afdeling C/I, 9 Januari 1950.

Co 60626

No: 247.-

21 Mei 1949.

Onderwerp:"De Belgische VOLKSUNIE".-

Bijlagen : één.

62197

Co 60626

In aansluiting aan dezerzijds schrijven, No:234, d.d.13 Mei 1949, betreffende het "Congres van de Volksunie te Antwerpen", heb ik de eer U hierbijgaand te doen toekomen, een exemplaar van het nummer van 13 Mei 1949 van het Nationale Strijdblad "DE VOORPOST", weekorgaan van de Belgische "VOLKSUNIE".-

Blijkens de inhoud van bijgaand blad, is op Zondag, 8 Mei 1949 - ondanks de tijdens het congres veroorzaakte ernstige ordeverstoring, - "DE VOLKSUNIE" toch gesticht.

Met betrekking tot de doelstellingen, welke door deze "VOLKSUNIE" worden nagestreefd, zij verwezen naar het op blz.4 in bijgaand blad afgedrukte programma, terwijl tevens de bijzondere aandacht moge worden gevestigd op de overige in dit blad met rood aangestreepte gedeelten van artikelen en verslagen.

Alhoewel van enig contact met Nederlanders tot op heden nog niets is gebleken, meen ik toch, dat in de toekomst dit niet uitgesloten moet worden geacht.

Bij een enigszins nauwkeurige lezing van de rede van Juul DE CLERCQ, afgedrukt op blz.5 in bijgaand blad, valt in sommige onderdelen daarvan een merkwaardige overeenstemming te beluisteren met de door Arnold MEYER, als diens op de toekomst gerichte, weergegeven inzichten en beschouwingen, vermeld bij d.z.rapport, No:245, d.d.21 Mei 1949, onderwerp:"Arnold MEYER".-

W.-

60 60 626

No: 234.-

13 Mei 1949.

Onderwerp: "Het Congres van de "VOLKSUNIE"
te Antwerpen".-

Volens.
16 MEI 1949
ACD/62197

Bijlagen : vier.

61915
626

Met verwijzing naar dezerzijds schrijven, No:193, d.d.22 April 1949 en No:218, d.d.6 Mei 1949, onderwerp: "Nieuwe Politieke groepering in België", bij elk waarvan ik U deed toekomen, respectievelijk een exemplaar van No:1 en No:2 van "DE VOORPOST", Strijdblad van de zich noemende "VOLKSUNIE", in welke nummers werd aangekondigd een door deze nieuwe beweging op Zondag, 8 Mei 1949 te Antwerpen te houden congres, moge ik U hierbijgaand doen toekomen:

- Ie.- een afschrift-verslag van bedoeld congres;
- IIe.- een exemplaar van No:3, van 6 Mei 1949, van "DE VOORPOST" ;
- IIIe.- een opgeplakt krantenartikel uit de "Gazet van Antwerpen" van Maandag, 9 Mei 1949, en
- IVe.- een opgeplakt krantenartikel uit "De Nieuwe Gazet" eveneens van Maandag, 9 Mei 1949.

Uit de inhoud van bijgaande bijlagen I, III en IV, moge U blijken, dat dit eerste congres van deze nieuwe "VOLKSUNIE" nu niet bepaald een succes kan worden genoemd.

Uit genoemde bijlagen moge U tevens blijken, dat de - door het secretariaat in de "mededelingen" vermeld op blz.5 van bijlage II (De Voorpost" van 6 Mei 1949) - aangekondigde kopstukken, die als sprekers zouden optreden, zich tijdens het congres geheel op de achtergrond hebben gehouden.

Mede hierdoor heeft het congres een onzekere indruk gewekt en in algemene zin kan dan ook de "Start" van deze "VOLKSUNIE" als een fiasco worden beschouwd.

Of de organisatoren, na deze mislukte "Start" de moed zullen hebben hun actie voort te zetten, zal vermoedelijk wel blijken uit het volgend nummer (Nr:4) van "DE VOORPOST", waarvan de verschijning op heden, Vrijdag, 13 Mei 1949 wordt verwacht.

Na eventuele ontvangst van genoemd nummer, zal bij de doorzending daarvan, d.z.op één en ander de bijzondere aandacht worden gevestigd.

W.-

V E R S L A G.

Op Zondag, 8 Mei 1949, ging in de zaal "GRUTER", Mechelsesteenweg, nr.123, te Antwerpen, het aangekondigde congres der "VOLKSUNIE" door.

Met een vertraging van een half uur op het voorziene tijdstip van aanvang, n.m.om 10.30 uur, werd de vergadering voor geopend verklaard.

Als voorzitter van het congres was aangekondigd:

P A I R O N, Fernand Emiel Maria, geb.te Dienst, 1-8-1898, handelaar, wonende te Kalmpthout, Kapellensteenweg, nr.36. Aan de congressisten werd de naam van de fungerende voorzitter niet medegedeeld en men verkeerde in de waan, dat PAIRON, Fernand, werkelijk als voorzitter optrad.- Door een der congressisten, die blijkbaar goed ingewijd was in de kringen der "VOLKSUNIE", werd verklaard, dat in werkelijkheid het voorzitterschap werd waargenomen door:

D E C L E R C Q, Jules Joseph, geb.te Iseghem, 16-12-1897, wonende te Iseghem, Slabbaerdstraat, die aanvankelijk als spreker zou optreden, doch wegens ziekte zou verkozen hebben zijn referaat niet te houden en enkel als voorzitter te fungeren.

Op het podium hadden een achttal personen plaats genomen, waaronder naast de voorzitter : - L O N G V I L L E, Frans Henri, geb.te Antwerpen, 22-1-1897, handelsbestuurder, wonende te Gent;

D E C L O P P E R, Edmond Paul Cesar, geb.te Antwerpen, 29-9-1922, handelaar, wonende te Antwerpen, Jacob Jordaensstraat, nr.62;

P E E T E R S, August Louis Rafaël, geb.te Hoboken, 24.10-1924, wonende te Hoboken, Mauroystraat, 34;

D E W I T, Charles Louis, geb.te Antwerpen, 25-10-1901, bediende, wonende te Antwerpen, Nationalestraat, nr.12;

I M P E N S, G.,advokaat, wonende te Antwerpen, Nottebohmstraat, nr.9.-

Om 10.30 uur opende de voorzitter het congres.Hij verklaarde, dat de datum van 8 Mei 1949 reeds vóór maanden werd bepaald toen nog niet kon worden voorzien dat kortelings parlementaire verkiezingen zullen worden gehouden.

De ~~Meer~~ voorzitter verklaarde verder:

"Dit congres is dan ook niet bedoeld als kiesmeeting en er zal geen meetingtaal worden gesproken.Wij zullen integendeel kalm en beredeneerd onderling de verschillende problemen bespreken. Wij zijn mensen, die geen voldoening meer kunnen nemen met de huidige toestanden op verschillende gebieden van het sociale leven. Daarom groeperen wij elementen van alle standen van de maatschappij. Wij eisen o.m.:

- a).- een kordate oplossing van epuratie en repressie.Wij stellen dit als eerste punt, omdat de mensen, die in de gevangenissen zitten, niet kunnen wachten.(applaus);
- b).- gelijkberechtiging voor de middenstand, die geen miskende minderheid maar een verdrukte meerderheid vormt;
- c).- oplossing van het werklozenvraagstuk;
- d).- eerbiediging van de rechten der Vlamingen;
- e).- terugkeer tot de wettelijkheid op alle gebied en in de eerste plaats het herstel van Leopold III en de onmiddellijke terugkeer van de Vorst.

De voorzitter geeft vervolgens enige richtlijnen aangaande de werking van het congres en deelt mede, dat vanaf 8 Mei 1949 definitief zal gestart worden met de "VOLKSUNIE".- Diegenen, die tot de nieuwe beweging wensen toe te treden, konden naam en adres opgeven aan een der commissarissen bij het verlaten van de zaal.

Hierop verleende de voorzitter het woord aan: LONGVILLE, Frans Henri, voornoemd, die volgens het programma zou handelen over "DE ACTUELE POLITIEKE PROBLEMEN".-

Spreker verklaarde o.m.

"De bedoeling van dit congres is stelling te nemen ten overstaan van de verschillende hoofdproblemen, die zich thans stellen. Ons opzet is te spreken over zekere fundamentele stellingen. Wij wenden ons tot U om samen deze fundamentele stellingen en aspecten verder te ontwikkelen en er de discussie over te openen.

a).-Internationale problemen:

"De grote betekenis van de huidige internationale toestand is dat de volkeren, die alle in vrede willen leven, niet voldoende aanvoelen welke grote bedreiging er vandaag in de wereld heerst. Zij ~~x~~ voelen dit niet genoeg aan, omdat een bestendig bewustzijn van het gevaar leidt tot afstomping en omdat zij dergelijk gevaar zoveel mogelijk uit de geest willen bannen.

Onze beweging wil : VREDE en zal alles in het werk stellen om de vrede te bewaren. Onze eerste stelling luidt dus : Strijd tegen de oorlog, strijd voor de Vrede.

Na de laatste wereldoorlog zien wij twee blokken ontstaan: het blok van het "IJzeren Gordijn" en het blok van de landen van het "Atlantisch Pact". Wij weten welke de gevolgen zijn van de vorming van deze twee blokken : - nieuwe massa-herbewapening, met de daaruit voortvloeiende financiële lasten, die ~~x~~ elke stand zoveel mogelijk op de andere standen wil afwentelen en aldus nieuwe sociale en economische en politieke strijd tussen de verschillende klassen teweegbrengt, - verscheurdheid van elk volk door het ontstaan van de zogenaamde "Vijfde Kolonne".-

Economisch gezien, heeft de wereld zich wel in zekere mate opnieuw kunnen organiseren, voornamelijk door het Marshall-plan, dat ongetwijfeld heeft bijgedragen tot de reconstructie van de Europese handel en nijverheid. De vraag stelt zich echter, of het voldoende is een "f defensie-politiek" te voeren - zoals de landen van het Atlantisch Pact - om de vrede te bestendigen en te realiseren. Wij geloven dat niet. Wij geloven, dat de strijd tussen Oost en West niet kan geweerd worden door uitsluitend politieke en militaire middelen. De politieke en militaire middelen roeien de wortel van het grootste wereldgevaar, "Het KOMMUNISME", niet uit. Wij kunnen Rusland niet bezweren met al de tekortkomingen, die ook in de Westerse landen bestaan. Willen wij tot een nieuw Europa komen, dan moeten wij uitgaan van zekere postulaten, o.a. - een menswaardig bestaan voor ieder burger - Cfr. de oorlog in China - waar de kommunisten gebruik hebben gemaakt van de ontevredenheid van de arme boeren en arbeiders om ze in hun rangen op te nemen.

- verzaking van economische en politieke soevereiniteit;
- verdeling van de arbeid, gesteund op de kunde, de vaardigheid en de technische middelen der volkeren;
- ongehinderde ruil van goederen;
- likwidering van de grote financiële kapitalismen.

Indien

"Indien deze postulaten worden aanvaard, zullen wij over betere middelen beschikken in de strijd tegen het Kommunisme dan alle politieke en militaire middelen tot heden aangewend.

b).- Nationale Problemen :

"Het openbaar leven van ons land wordt thans vergiftigd door twee groete problemen : n.m.

1).- Het vraagstuk der repressie en epuratie : De "VOLKSUNIE" heeft zijn standpunt inzake amnestie en eerherstel reeds bekend gemaakt in het blad "De Voorpost".-

Na vijf jaar van vervolging, van politieke processen en van politieke gerechten, waarbij de rechten van de verdediging vaak met de voeten werden vertreden, waarbij vele lampisten, maar weinig economische collaborateurs werden veroordeeld, is de openbare opinie tot het besef gekomen, dat de tijd gekomen is om amnestie en eerherstel moet worden verleend in alle gevallen, waar deze zich justificieren.- Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen de idealisten en de misdadigers van gemeen recht, maar ook deze laatsten hebben recht op werkelijke gerechtigheid, die hun tot heden niet gewaarborgd is geworden. Allen hebben het recht de middelen van verdediging uit te putten en te eisen dat alle politieke invloed uit de processen wordt geweerd.

2).- Het Koningsvraagstuk : Wij staan voor de paradoxale toestand, dat de vertegenwoordigers van het volk de terugkeer van de Koning beletten en dat anderzijds door de kiezers in meerderheid de terugkeer wordt gewenst. De primauteit van het volk moet worden erkend : bijgevolg, terugkeer van de Koning, eventueel te bekrachtigen door een volksraadpleging.

Naast deze problemen stellen zich andere vraagstukken op politiek terrein. Wij wensen als "VOLKSUNIE" ook nog andere politieke problemen te stellen, die samenhangen met de structuur van de politieke partijen en organismen in ons land.

Sinds tientallen jaren kent men in België "coalitie-regeringen" samengesteld uit twee of meer partijen, gesteund op bepaalde compromi's en wederzijdse concessies.- Deze coalitie-regeringen lijden allen aan hetzelfde euvel : de gewone burger kan niet oordelen over het aandeel der verantwoordelijkheid van de verschillende partijen in het werk der Regering. De regerings-partners beschuldigen elkaar wederzijds, wrijven de schuld van de tekortkomingen aan de andere partijen. De bevolking kan zich geen rekening geven van de nieuwe koers, die moet gevolgd worden.

Daaraan kan verholpen worden door grondige wijzigingen in de politieke structuur. In de ware democratie moet de gewone man, goed en onpartijdig ingelicht, toch het laatste woord hebben bij het bepalen der richting in de nationale politiek. De huidige politiek is in handen van een zeer klein percentage der bevolking bestaande uit de bestendigen van de politieke partijen en uit de "beneficianten" van de partijen. (o.a. publieke functies).-

Indien de "VOLKSUNIE" een reden van bestaan heeft, is het wel in die zin, dat zij moet zorgen dat een steeds groter wordend getal mensen van ons land actief zouden medeleven met het politiek beleid van het land, om met kennis van zaken hun stem te kunnen uitbrengen bij het bepalen der verdere bestemming van ons land.

De nieuwe beweging is beter geplaatst om nieuwe ideeën op dit terrein te verdedigen, dan wel de andere partij-organen en bladen. Wij wensen gedaan te maken met de politieke campagnes, die een sectaire invloed hebben op de bevolking, die ledige vormen verdedigen en in elk geval wa's zijn voor alle nieuwe ideeën.

Het algemeen stemrecht met evenredige verdeling der zetels, zoals thans in ons land in voege, werd aanvankelijk beschouwd als

als het meest democratische. Het heeft echter geleid tot de grootste verwarring en troebelheid, waaruit geen mens meer wijs geraakt veroorzaakt door de elkaar snel opeenvolgende regeringen. Waarom niet uitzien naar andere democratische landen, zoals Engeland, U.S.A. en Zwitserland, die een vorm ~~welke~~ hebben weten te vinden, waarbij een bestendige regering van één partij kan worden gevormd en waarbij over de verantwoordelijkheid van de regering en de regeringspartij kan worden geoordeeld.

Onze steeds afwisselende regeringen kunnen slechts improviseren, leven van dag tot dag, kunnen nooit doeltreffende wijzigingen of doortastende maatregelen doorvoeren, kunnen geen enkel plan van betekenis voor lange tijd bepalen, hetgeen nochtans onontbeerlijk is voor het economisch, industrieel en ook politieke leven.

Wij achten een "Wijziging van het huidige kiesstelsel" dan ook noodzakelijk.

Op sociaal en economisch gebied bevinden wij ons thans in een tussenperiode : de periode van het half-dirigisme, van de staatsinmenging.- Het Liberalisme is voorbijgestreefd en anderzijds zijn de stellingen van het Marxisme in hun geschiedkundige ontwikkeling steriel en vals gebleken.

Welkdanige economische politiek een bepaald land ook voert, het opzet van die economische politiek moet duidelijk worden bepaald.

Wij menen, dat de eerste taak van een land er moet in bestaan alles wat mogelijk is door techniek en planning in het werk stellen om het nationaal inkomen te vermeerderen, om werkloosheid en crisis te verdrijven, grotere maatschappelijke zekerheid voor ieder burger te verwezenlijken.

Als kritiek op het huidige stelsel kunnen wij aanvoeren, dat de bureaucratie steeds wordt uitgebreid, alle details wil controleren en op den duur verzuipt in die details. Daardoor hindert de bureaucratie meer dan zij helpt. Ofwel wordt geen beslissing genomen, ofwel te laat. Wij zijn dan ook van oordeel, dat meer moderne organen dienen aangesteld bij het beleid van de economische bedrijvigheid.- Wij wensen tevens, dat het vrij initiatief en de ondernemingsgeest moet behouden blijven en niet mag gestuit worden door "grendelwetten" en ~~en~~ fiscaliteit.

Inzake fiscaliteit stellen wij vast, dat een te ruim deel van het nationaal inkomen wordt opgeslorpt door de openbare besturen en aldus de economie wordt beroofd van de nodige kapitalen bij verbetering van techniek en productie-middelen.

Wij vragen gelijkberechtiging voor alle standen inzake de fiscaliteit en geen speciale en willekeurige behandeling voor zekere standen, zoals b.v. thans het geval is voor de middenstand.

"DE VOLKSUNIE" gelooft dat het land moet vertrekken van het standpunt der nationale solidariteit; de rusteloze belangenstrijd tussen de verschillende klassen moet opgeheven worden; er moet een einde gesteld worden aan de bittere oppositie die de middenstand van de arbeiders scheidt. De ondernemers moeten tot het besef komen, dat het algemeen welzijn en de algemene vooruitgang ten goede komt van alle lagen der maatschappij.

Wij menen, dat de economisch, politieke en culturele problemen hun oplossing meer nabij zullen komen, wanneer deze problemen zullen beschouwd worden buiten alle enge, kortzichtige, doctrinaire partijpolitiek en dat een algemene volksbeweging, zich steunend op bewuste mensen, het best geplaatst is om een gezonde oplossing ten bate van het algemeen belang te vinden.

"DE VOLKSUNIE" wil een grote volksbeweging zijn, in dienst van de gemeenschap en zij wenst die gemeenschap, dit volk te zien stijgen naar een hoge beschaving, in orde, in democratie, in rechtvaardigheid.".....

Om 11.35 uur werd vervolgens het woord verleend aan:
PEETERS, August, voornoemd, die handelde over :
"HET FEDERALISME ALS PRINCIPE EN DE DRANG NAAR EEN GEZONDE OP-
LOSSING INZAKE POLITIEKE, ECONOMISCHE EN CULTURELE VRAAGSTUKKEN".-

Spreker verklaarde o.a., dat tegenover een probleem, waar-
over thans zoveel wordt gesproken als het "FEDERALISME", de "VOLKS
UNIE" positie moet innemen.

Hij wees er echter op, dat de vraag "Al of niet Federalisme"
slechts ondergeschikt is aan de vraag: "Zal het Federalisme de pro-
blemen van deze tijd oplossen?", met andere woorden, zal de nieuwe
ordening (federalisme) niet even snel tot een nieuwe chaos leiden?

Van primordiale betekenis is, volgens spreker, te bepalen
welke de fouten van het oude stelsel zijn.

Hij schetste dan de fouten, die naar algemene verklaringen,
geleid hebben tot de huidige wereldcrisis, n.l.

- a).- het "nationalisme" als ideologie ;
- b).- de "absolute staatssoevereiniteit" x als politieke theorie.

Naar de mening van spreker dient echter de ware oorzaak van
de huidige crisis gezocht in de ontwaarding van het individu. Hij
kwam dan ook op voor een herstel van de menselijke persoonlijk-
heid, in zijn bovennatuurlijke en natuurlijke functie, voor het
herstel van de morele en culturele betekenis van de mens, een te-
rugkeer naar het Humanisme, maar dan een Humanisme in functie van
God, voor een herstel van de rechten en plichten van de mens in en
tegenover zijn gemeenschap.

Maar dan stelt zich tevens de vraag : Welke gemeenschap? Een
nationale gemeenschap (scheidt de arbeiders van een bepaald land
van die van een ander land) ofwel een sociale gemeenschap (die
werknemer van werkgever scheidt)? Volgens spreker, verdient de
natioanle gemeenschap nog steeds de voorkeur, omdat alleen de x
natie een metafysisch primair gegeven daarstelt en zij alleen de
klassen strijd kan oplossen door sublimatie van het standenver~~schil~~
schil in een hogere zin van menselijkheid.

Spreker kwam tot de overtuiging, dat zonder een diep en over-
tuigend nationaal gevoel geen federalisme mogelijk is.

Een allereerste noodzakelijkheid voor een Verenigd Europa of
een Verenigde Wereld, is een wederzijds begrip en wederzijdse
waardering vanwege de verschillende volkeren, met inachtnaam van
het nationaliteits-gevoel der volkeren.

Het zou verkeerd zijn het federalisme te bouwen op de puinen
van het nationalisme, want indien nationalisme verkeerd is, zal
het evenmin iets baten het nationalisme op hoger plan te brengen
(Europa-Wereld).-

Wij kunnen ons - aldus spreker - niet verzetten tegen de vor-
ming van een Verenigd Europa, doch dienen dit slechts als een tus-
sen-stadium in het streven naar een Wereld-federalisme te beschou-
wen, omdat wij van oordeel zijn, dat ofwel naar wereldfederalisme
dient gestreefd, ofwel helemaal niets dient gedaan te worden.

Spreker wees dan op de rol, die de verschillende "blokken"
hebben te spelen in het streven naar Wereld-federalisme. In dit
verband behandelde hij ook de rol van "BENELUX".-

----Er dient te worden opgemerkt, dat een blik in de zaal vol-
doende was om x vast te stellen, hoe weinig contact spreker had x
met zijn toehoorders. Een groot gedeelte der toehoorders verveelde
zich blijkbaar. Dit kan verklaard worden door de "Saaiheid" van het
onderwerp, maar dan in hoofdzaak door het feit, dat spreker zijn
volzinnen, doorspekt met talrijke wetenschappelijke termen en
"stadhuiswoorden", in een toonloos en snel tempo opdreunde.----

Tijdens de spreekbeurt van PEETERS, August, voornoemd, kwamen omstreeks 12.10 uur, een aantal personen in de zaal, die blijkbaar niet tot het congres "uitgenodigd" waren. Zij vatten post achter in de zaal en vermoedelijk als gevolg van een vraag der congressisten, hoorde men achter in de zaal luidop zeggen in de Antwerpse gewesttaal: "Wij mogen toch ook wel eens komen luisteren, zeker?".-

Alhoewel nog steeds andere personen de zaal binnenkwamen, waartussen enkele gekleed in de militaire uniform, versierd met talrijke eretekens, en anderen met opgerold vaandel, bleef alles aanvankelijk betrekkelijk kalm en kon PEETERS, August met zijn spreekbeurt verder gaan.

Hij behandelde het federalisme in België en stipte in dit verband aan : het wetsontwerp VOS(1931), het optreden der Waalse volksvertegenwoordigers bij de laatste besprekingen inzake het wetsontwerp ter verdeling der parlementaire zetels, de uitspraken van enkele vooraanstaande Belgische staatslieden(Destrée, Van Cauwelaert).-

Omstreeks 12.15 uur - intussen ^{/was} ~~had~~ het aantal der personen achter in de zaal nog steeds toegenomen hadden reeds verschillende congressisten de zaal verlaten - werd achter in de zaal geroepen : "GEEN AMNESTIE - DE ZWARTEN BUITEN" en meer dergelijke uitdrukkingen.

Het bleef niet bij woorden, maar er werd ook tot daden overgegaan. Door de tegen-manifestanten, achter in de zaal opgesteld, werden enkele congressisten naar buiten geduwd. Bij enig verzet van deze laatsten werd onmiddellijk naar de stoelen gegrepen door de tegen-manifestanten en werd tot handtastelijkheden overgegaan. Intussen waren echter enkele politie-agenten(stedelijke politie) ter plaatse gekomen en konden de vechtenden enigszins uiteendrijven. Verschillende der tegen.manifestanten waren echter tot voor in de zaal gegaan en ook daar werd met stoelen gevochten.

Nadat de voorzitter van het congres de zitting had geschorst en had medegedeeld, dat het congres zijn werkzaamheden zou hervatten om 14 uur, besprong een tegen-manifestant - in de weerstandsmiddens gekend onder de naam van "Lange Jim", niet nader door ons vereenzelvigd - het podium en maakte zich meester van de microfoon en verzocht iedereen de zaal te verlaten, gezien de voorzitter toch het congres had geschorst.

Terwijl de meeste congressisten de zaal verlieten, werd de vechtpartij voor in de zaal hernomen, vermoedelijk als gevolg van de weigering van enkele congressisten om de zaal te verlaten. Er werden enkele congressisten met stoelen bewerkt en zelfs met vaandelstokken, waardoor sommige kwetsuren opliepen. Onder de "slachtoffers" werd o.m. opgemerkt: PAIRON, Robert Henri Irma, geboren te Borgerhout, 20-10-1926, zonder beroep, wonende te Antwerpen, Jan van Lierstraat, nr.7, verantwoordelijk opsteller van het weekblad "ROMMELPOT".-

Talrijke politie-agenten waren inmiddels ter plaatse verschenen en konden na enige minuten alles tot de orde brengen. Er dient nochtans te worden opgemerkt, dat de politie-agenten moeilijk ~~in~~ tot de zaal konden doordringen, gezien de gang volledig was versperd door de congressisten, die de zaal hadden verlaten en in de gang aan de kleedkamer stonden te wachten op hun overjassen. Door de politie werd de zaal vrij spoedig ontruimd en daar zowel een aantal congressisten als een aantal tegen-manifestanten op de Mechelsesteenweg in de nabijheid van de zaal "Grüter" bleven staan, werden deze personen door de politie verzocht hun weg voort te zetten.

Rond 12.45 uur werd dan ook alles kalm en rustig ter plaatse.

De tegen-manifestanten, waarvan sommige zelfs in miliair uniform, droegen kentekens van verschillende weerstandsgroeperingen, o.a. "GEHEIM-LEGER" ; "WITTE BRIGADE" ; "FIDELIO", e.a.

Op 8 Mei 1949 ging namelijk ook te Antwerpen een plechtigheid door, ingericht door de "Nationale Federatie der Vuurkruisen" ter gelegenheid van de vaandelinhuldiging en de viering van het 25-jarig bestaan der sectie Antwerpen.

Tevens greep in de gevangenis aan de Begijnenstraat te Antwerpen een plechtigheid plaats naar aanleiding van de onthulling van de gedenksteen der politieke gevangenen 1914-1918, ter vervanging van de steen die door de Duitsers tijdens de laatste bezetting was verwijderd.

Deze groeperingen hebben zich achteraf begeven naar het Monument der Gesneuvelden. Het is van hieruit dat zich enkele groepen hebben begeven naar de zaal "Grüter", alwaar hun optreden aanleiding gaf tot vorengemelde incidenten.

Door de Politie werd de genaamde: BREUGELMANS, Arthur Hugo, geb. te Dog-Broad-Clyst (Engeland) op 1-2-1917, van Belgische nationaliteit en van beroep drukkerij-bestuurder, wonende te Antwerpen, Van Arteveldestraat, nr. 5, vereenzelvigd als een der orde verstoorde personen. Hij was tijdens de bezetting, Commandant van het "GEHEIM-LEGER- A.S.".-

Verder werd door de Politie de genaamde: WOUTERS, François Louis, geb. te Antwerpen, 25-2-1929, pasteibakker, wonende te Brussel, Noordstraat, nr. 62, voor zijn eigen veiligheid opgeleid naar het politiebureau der 7e wijk, ten einde hem te onttrekken aan de tegen-manifestanten, die poogden het kenteken (zwarte leeuw) van WOUTERS te ontnemen. Hij werd kort nadien in vrijheid gesteld.

Alhoewel door de Voorzitter van het Congres was medege-deeld, dat de werkzaamheden zouden hervat worden om 14 uur, had intussen de eigenaar van de zaal "Grüter" besloten zijn zaal gesloten te houden en geen verdere risico meer te nemen.

Wel waren omstreeks 14 uur enkele congressisten en ook tegen-manifestanten in de omgeving van de Mechelsesteenweg aanwezig, doch gezien het congres toch niet werd hervat, zijn alle personen huiswaarts gekeerd zonder dat nog enig incident werd veroorzaakt.

Omstreeks 15 uur werd vernomen, dat een gedeelte van het "Actiecomité" van de "VOLKSUNIE" in de loop van die namiddag zou verder vergaderen in een zaal, gelegen rechtover de "Kon. Vlaamse Opera", aan de Italiëlei te Antwerpen. In dit verband werden genoemd de zaal "ALBERT" en de zaal "PETER BENOIT".-

Of deze vergadering werkelijk heeft plaats gehad en zo ja, welke besprekingen aldaar werden gevoerd, kon tot heden niet worden vernomen.

Het aantal congressisten bedroeg ongeveer 300. Er dient te worden opgemerkt, dat de meeste van de congressisten niet opgekomen waren uit sympathie voor de "VOLKSUNIE", maar wel uit nieuwsgierigheid. De stemming onder de congressisten was dan ook eerder lauw te noemen en geen der sprekers, die aan het woord konden komen, kon enig enthousiasme opwekken.

Verschillende congressisten waren zelfs van oordeel, dat indien de besprekingen normaal des namiddags hadden kunnen doorgaan, zoveel verschillende en uiteenlopende meningsverschillen zouden tot uiting zijn gekomen, dat het "Congres van de "VOLKSUNIE
zelf

zelf reeds de doodsteek aan deze beweging zou hebben toegebracht.

Door het optreden van de tegen-manifestanten zijn de congressisten echter dichter bij elkaar gekomen en hebben zij veel meer eensgezind de zaal verlaten als zij deze hadden betreden.

Onder de congressisten werden ook opgemerkt: CONVENTS, Willy Marcel Pieter Antoon, geb.te Boom, 21-10-1910, wonende te Antwerpen, Beeldhouwerstraat, nr.24, secretaris van het "Algemeen Onafhankelijk Syndikaat" en de "progressist", genaamd: T E N, Emmanuel Jozef, geboren te Antwerpen, 20-7-1901, wonende te Antwerpen, Duboisstraat, nr.64, die beiden als hun voornemen te kennen hadden gegeven, tijdens de besprekingen op het congres, in het debat te willen treden.

~~-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-x-~~

Voor eensluidend afschrift.

W.-

HET CONGRES VAN VOLKSUNIE TE ANTWERPEN

Met wat herrie en vuistslagen geëindigd

Zondag voormiddag had te Antwerpen in de zaal Gruter een vergadering plaats van een paar honderd mensen, die waren opgeroepen voor het zgn. «Congres van Volksunie».

Als sprekers vonden we op het programma aangeduid: adv. G. Claus van Aalst, Dr. J. Cleymaet van Gent en J. De Clercq van Isegem. Toen de voorzitter het congres met een kort inleidingswoord voor geopend had verklaard kondigde hij nochtans als eerste spreker aan dhr Longville van Gent.

Zeer gebrekkig aan taal en inhoud droeg deze een referaat voor over de Algemene internationale en nationale toestand. We achten het niet de moeite over de enkele algemeenheden, die hij zonder enige overtuiging, zonder logische samenhang, voordroeg uit te wijden.

Een tweede referaat over «Federalisme» werd voorgedragen, weer niet door een van de aangekondigde sprekers, maar door dhr G. Peeters van Hoboken.

Ook hiervoor bleek niet veel belangstelling in de zaal. Het was een woordkramerij. Misschien had spreker het zelf zo bedoeld, toen hij in zijn inleiding zei: «Over federalisme wordt veel gepraat, te veel. Woorden, woorden! In dit referaat nochtans moet ik weer een paar kwartier woorden gebruiken om er over te praten.

ER DREIGT ONRAAD

Dhr Peeters moet zowat een kwartier aan 't woord geweest zijn, toen achter in de zaal enkele

stemmen opgingen, die eenieders aandacht trokken. Een minuut slechts. De voorzitter vroeg stilte en de vergadering kon verder gezet worden.

EEN HERRIE VAN BELANG

Enkele ogenblikken later gingen de deuren open en een groep mannen en vrouwen verspreidden zich links en rechts in de zaal. Direct werden op verschillende plaatsen klappen uitgedeeld. Stoelen vlogen door de lucht en misten niet altijd hun doel. De voorzitter schorste de vergadering, waarvan hij de voortzetting aankondigde te twee uur in de namiddag.

Ondertussen scheen de vechtlust van heel wat mannen en zelfs vrouwen niet te luwen, tot een aantal politieagenten aanstormden, die tamelijk gemakkelijk een einde konden stellen aan de herrie.

De zaal moest dan volledig ontruimd worden, iets waarvoor de «actie-comité leden» zorgden.

Eens buiten, op de Mechelsesteenweg was de politie zo talrijk dat alles ten slotte kalm kon verlopen. Er had slechts één aanhouding plaats.

Terloops konden we vernemen dat er geen vergadering meer zou plaats hebben in de namiddag, maar dat het bestuur van «Volksunie» ergens in de stad zou bijeenkomen.

Wij kunnen alleen maar dergelijke incidenten betreuren.

Wij weten niet wat Volksunie in het schild voert en wat haar nabije actieplannen zijn. We kunnen alleen maar zeggen dat op het congres, tot waar het is kunnen doorgaan, niets gezegd werd en niets gebeurde dat ook maar enigzins als staatsgevaarlijk kan worden bestempeld. Er werd op niets en op niemand een aanval gedaan.

Wij leven in een land waar de vrijheid van vergaderen en verenigen gewaarborgd is door de wet.

Wij kunnen dan ook moeilijk aanvaarden dat een dergelijke vergadering verstoord wordt op de wijze zoals het hier gebeurde. Niemand heeft het recht geweld te gebruiken, waar vreedzaam vergaderd wordt.

Is het waar dat «Volksunie» elementen zou verenigen, die allermint recht van spreken hebben, zoals ter plaatse werd beweerd, dan moet zulks uitgemaakt worden door de wettelijke overheid.

Het ware daarom wenselijk dat Volksunie eens klare wijn zou schenken en duidelijk zou bepalen welke haar ware plannen en doeleinden zijn. Bij voorbaat moet zij weten en het zich voor gezegd houden dat wij in Vlaanderen met extremistische partijen niet geëindigd zijn en ze zullen weten te bekampen met rechtvaardige maar niettemin radicale middelen.

De "GAZET VAN ANTWERPEN"

van Maandag, 9 Mei 1949.

W.-

62197
III

Te Antwerpen Incidenten bij Congres van Volksunie

Zondag had in een zaal van de Mechelsesteenweg het stichtingscongres van een nieuwe beweging «De Volksunie» plaats. Er was vroeger aangekondigd dat van deze beweging Longville, oud secretaris van de Centrale voor metaalbewerkingen, die later tot de Unie toetrad, De Rijcke, gewezen socialistisch schepen van Gent, redacteur, ook tijdens de bezetting, van «Vooruit», Fommelein, oud-schepen van Groot-Brussel en gewezen secretaris van de socialistische jonge wachten, deel uitmaakten, waarnaast ook enkele weerstanders zouden zetelen.

Het congres van Zondag had ten doel het partijprogramma van de pas gestichte unie uit te werken.

Nadat de eerste spreker Longville over de nationale en internationale toestanden gehandeld had en in het bijzonder de wens had uitgedrukt dat de koningskwestie en het repressievraagstuk zouden opgelost worden, kwam een zekere Peeters als tweede spreker aan het woord, die handelde over het federalisme.

Nauwelijks was deze enige tijd aan het woord, toen een groep mannen en vrouwen de zaal kwamen binnenvallen en zich links en rechts verspreidden.

Er werd geroepen en geschreeuwd. Op verschillende plaatsen vielen klappen. Hier en daar ontstond zelfs een vechtpartij. Stoelen werden door de zaal geslingerd.

De voorzitter zag zich verplicht in deze omstandigheden de zitting te schorsen. Ondertussen was de politie echter ter plaatse gekomen en deed de zaal ontruimen.

Op straat hadden echter nog tegenbetogers post gevat, zodat er ook nog wel wat geroepen werd.

De politie was echter in groot getal aanwezig om onmiddellijk in te grijpen bij elke nieuwe herrie. Een incidentie had nog plaats, waarbij een jong kereitje werd opgeleid.

Enkele congressisten werden bij de relletjes gewond.

Het congres moest 's namiddags verder gezet worden, doch het bestuur van de volksunie had besloten, ten einde elke nieuwe herrie te vermijden, de vergadering niet te laten doorgaan.

Wij moeten nochtans de incidenten, door de wijze waarop zij zich hebben voorgedaan, betreuren. Iedereen heeft het recht protest aan te tekenen tegen de activiteit van de Volksunie, maar wanneer men meent dat het congres diende verboden te worden, datn is het niet aan particulieren hiertoe het nodige initiatief te treffen, maar wel aan de openbare overheden.

Het kan ook vrij verwonderlijk schijnen, dat het gemeentebestuur verwaarloosd had van bij de aanvang van het congres een voldoende aantal politieagenten ter plaatse te zenden om alle incidenten te vermijden.

Het Liberale Antwerpse dagblad

"DE NIEUWE GAZET"

van Maandag, 9 Mei 1949.

W.--

Co 60626

No: 218.-

6 Mei 1949.

Voleno.
12 MEI 1949
ACD/61915

Onderwerp: "Nieuwe politieke groepering in België".-

Bijlagen : één.

Co 60626

25/1

Onder verwijzing naar d.z.schrijven, No:193, d.d.22 April 1949, met één bijlage, betreffende bovenvermeld onderwerp, heb ik de eer U hierbijgaand te doen toekomen, een exemplaar, No:2 van 29 April 1949, van het "Nationaal Strijdblad" "DE VOORPOST", uitgave van de nieuwe politieke Vlaamse organisatie, zich noemende "DE VOLKSUNIE"

Zodra een verslag van het op Zondag, 8 Mei a.s. door deze "VOLKSUNIE" te Antwerpen georganiseerde congres, in mijn bezit komt, zal voor onmiddellijke toezending daarvan worden zorggedragen.

208

Bovendien zijn d.z.pogingen in het werk gesteld, ter verzekering van een regelmatige ontvangst van de te verschijnen volgende nummers van "DE VOORPOST".-

W.-

60626.

~~XXX~~
~~XXX~~

VII. RD.2

GEHEIM

UITGEBROEKT

"De Volksunie".

Uit zeer betrouwbare bron werd mij gemeld, dat in België zich een nieuwe politieke Vlaamse groepering heeft gevormd, die zich "De Volksunie" noemt.

Het orgaan der Volksunie is het "Nationale Strijdblad De Voorpost", waarvan het 1e nummer op 15 April j.l. te Antwerpen verscheen.

Het overgrote deel der organisatoren van "De Volksunie" blijkt Vlamingen te zijn van wie bekend is, dat zij vroeger sympathiseerden met het "Verdinaso" van Joris van Severen.

Een der organisatoren, Juul de Clercq (Isegem), tevens schrijver van een hoofdartikel in "De Voorpost" had vóór 1940 de leiding van de syndicale afdeling van het "Verdinaso".

Onder de organisatoren zouden zich ook aanhangers van Hendrik de Man bevinden, oud-voorzitter der Belgische Werklieden Partij, tijdens de oorlog Minister van Financiën, thans verblijvend in Zwitserland en in België bij verstek veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf.

Op de lijst van organisatoren komt ook voor Tommelein (Brussel), die in het begin van de oorlog secretaris was van Minister de Man en later Schepen werd van de stad Brussel. Hij is steeds een groot vriend van H.de Man gebleven.

Uit de inhoud van "De Voorpost" blijkt, dat in vrij sterke mate, de doelstellingen van de vroegere "Vlaamse Beweging" en in sommige opzichten zelfs die van het "Verdinaso" worden nagestreefd.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
namens deze:

J.G.Crabbendam.

Aan de Heer
RegeringsCommissaris
in Algemene Dienst,
Plein 1813 no.4,
's-GRAVENHAGE.

De politieke, sociale en economische vraagstukken van de na-oorlog moeten niet behandeld worden met het verlangen van te stabiliseren, maar van te hervormen.

E. H. Carr.

"DE" VOORPOST

NATIONAAL STRIJDBLAD

TROTS HERRIE

DE VOLKSUNIE

gesticht !!

RESOLUTIES :

1. Wij geloven in de blijvende zending van het Christendom die in onze landen een gids en een baken is geweest voor de menselijke actie.

De Mens kan de nieuwe technische en sociale krachten die hij geschapen heeft niet domineren wanneer hij zich niet boven het materiele kan verheffen.

2. Wij geloven in de persoonlijke bestemming, de persoonlijke rechten en de persoonlijke zending van elk mens; overtuigd dat zijn actieve deelneming aan het maatschappelijk leven de waarborg is om zijn geestelijke gaafheid en vrijheid te behouden.

3. Wij geloven dat een duurzame gemeenschap moet steunen op de maatschappelijke plicht van arbeid, solidariteit en trouw van al zijn burgers t.o.s. van deze Gemeenschap.

4. Wij geloven dat een Gemeenschap tot een werkelijk eensgezinde Natie kan uitgroeien wanneer het spirituele erfgoed der Lage Landen: België — Nederland — Luxemburg — geëerbiedigd wordt door een volledige rechtsge-
lijkheid op taal- en cultureel gebied.

Wij zijn Nationalisten die de morele verplichtingen erkennen om voor een Nederlandse, een Europese- en een Wereldgemeenschap te ijveren; die hopen dat Benelux de prefiguratie wordt van de toekomstige Europese- en Wereldsolidariteit.

KRONIEK VAN DE WEEK

Omwenteling in België's buitenlandse politiek.

Het is een cliché geworden de goedkeuring van het Noord-atlantisch Pact door de beide Belgische Kamers, die deze week een feit geworden is, als een omwenteling of als een nieuwe fase in België's buitenlandse politiek te betitelen. Nochtans kunnen we in een kroniek als deze, waarin we de belangrijkste feiten uit de parlementaire week willen belichten, er niet aan ontsnappen thans nogmaals de aandacht te vragen voor de betekenis der ondertekening van het Noord-atlantisch Pact.

Het is o.m. een kenschetsend feit dat de grote tenor uit de jongste parlementaire debatten over het nieuwe Pact — dhr P. H. Spaak — tijdens de jaren die juist de tweede wereldoorlog voorafgingen de neutraliteitspolitiek, die men thans als zijnde « van de Koning » wil doen voorkomen, met evenveel brio heeft voorgestaan. We maken hem hiervan geen verwijt: het bewijst alleen dat er in de politiek op sommige tijdstippen dingen kunnen zijn die men als een goed moet beschouwen terwijl ze slechts tien jaar later als ouderwets aan de kant moeten gezet worden.

De lezer zou zich evenwel vergissen wanneer hij uit onze opmerking moest besluiten dat we het Atlantisch Pact werkelijk als het nec plus ultra beschouwen en het zonder meer 100% kunnen onderschrijven. In de eerste plaats willen we immers opmerken dat we het Atlantisch Pact slechts beschouwen als het minste van twee kvaden. Het feit dat het Pact er nodig is onderlijnt te goed dat de UNO — waarin vredelievende landen als België, Nederland en Luxemburg met recht al hun hoop hadden gesteld — niet bij machte is gebleken om de vrede tussen de Groten, en daardoor in de ganse wereld, te bewaren. We kunnen het Atlantisch Pact slechts aanzien als het geneesmiddel doch niet zonder bij ons zelf tezelfdertijd met spijt te moeten vaststellen dat de ziekte, die het wereldlichaam verwoest, wel ver om zich heen gegrepen heeft.

Ten tweede hebben we ons niet kunnen weerhouden tijdens de parlementaire debatten een kleine historische parallel te maken met datgene wat er in het Belgisch parlement gezegd geworden is nadat ons land in 1925 de Rijn-Loarnoverdragen ondertekend had. Bij deze verdragen verbonden zich Duitsland, Frankrijk en België er toe, onder de waarborg van Engeland en Italië, de Rijn grens te eerbiedigen. Een aanval op Frankrijk door Duitsland bij voorbeeld zonder dat de Belgische grens zou geschonden worden, zou ons dus volgens dat Pact verplicht hebben Frankrijk ter hulp te komen. Mensen met politieke zin als Pouillet, de Broqueville e.a. hebben destijds zeer goed ingezien hoe ge-

vaarlijk voor ons die toestand was. Uit de verspreiding hunner vreesgedachten is ten slotte de neutraliteitspolitiek in 1936 ontstaan...

Welnu, we hebben ons met bezorgdheid afgevraagd of België de verplichtingen die het thans op zich genomen heeft zal kunnen vervullen. Want waar het Rijn-Loarnopact vroeger slechts drie plus twee landen betrof, gaat het multilateraal verdrag dat men het Atlantisch Pact is gaan noemen veel verder en bindt het landen langs beide zijden van de Atlantische Oceaan... Natuurlijk zal de zelfkant die mogelijkerwijze voor België uit het Atlantisch Pact zou voortspruiten groter of kleiner zijn naarmate de verstandhouding tussen de groten slechter of beter is. En in dit verband moet men wel een eigenaardige opmerking maken die zonder twi- fel voor het Pact kan pleiten:

Terwijl in de verschillende landen de parlementaire debatten over de goedkeuring van het Pact vorderen, hebben de Sovjets aan het Westen gevraagd alle hangende vraagstukken eens met hen te

bepraten. Dit gebaar kan worden uitgelegd als een eerste resultaat der vastberaden politiek die aan het Pact ten grondslag ligt. Zonder twi- fel is dit ten dele waar en pleit het in het voordeel van het Pact. We mogen, zoals M. Spaak het Woensdag in de Senaat nog verklaarde, dit optimisme niet te ver drijven. Alle mooie woorden der Sovjets ten spijt, blijft het immers goed mogelijk dat het huidige manoeuvre slechts door Moskou is bedoeld als een middel om de aandacht van het Westen van de organisatie zijner verdediging af te leiden.

Daarom blijven we in de huidige omstandigheden voorstander van de voortzetting van de vastberaden politiek waarvan het Atlantisch Pact als een exponent kan doorgaan. Want waar we ook zien, een ander middel om de door vrees bijgedreven Westeuropese landen te verdedigen kunnen we nergens ontdekken. We aanvaarden daarom het Pact als de zieke die vrees aan zijn ziekte ten onder te gaan en daarom een laatste paardenmiddel beproeft.

EEN MYTHE STERFT!

Wie tot nog toe misschien niet overtuigd was van de noodzakelijkheid van het optreden der Volksunie zal na de gebeurtenissen van Zondag de hand op het hart wel moeten toegeven dat er « Something Rotten in the State » is, en dat de bestaande instellingen of niet in staat zijn het kwaad te bestrijden, of — wat nog erger is — het niet willen doen.

Zal dit een requisitoire worden tegen het paar honderd vodenrapers en viswiven die het Congres van verleden Zondag overhoop zetten? — Zeker, zij dragen schuld, maar wij zouden over hen het Evangelisch woord willen uitspreken: « vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen ». Het kwaad ligt dieper. Het kwaad ligt bij de gezagdragers en bij de sinistere bloedproffiteurs die achter de schermen werken. Wij vragen ons af, waar het verantwoordelijkheidsbesef van deze mensen blijft. Het is duidelijk dat zij niets anders wensden dan zich staande te houden door ophitsing, door gesjacher met bloed en lijken, door speculatie op de haat en de dierlijke instinkten van de oninteressante elementen uit de Werstand.

De Volksunie mocht niet gehoord worden en daarom moest dit congres tot een verzameling zwarten worden uitgeroepen. Zwarten? — Mensen uit de N.K.B. — zwarten? — Oorlogsvrijwilligers — zwarten? — Draggers van het Victoria-Cross — zwarten? Mensen uit de vakbeweging — zwarten? — Mensen die om redenen van echte Weerstand dat Bredonck hebben gekend, dat voor sommigen begin en einde betekende van alle politieke wijsheid — ook dat zwarten? — mensen, die pogen een eerlijke oplossing te vinden, de haat te dempen, de bruggen te herstellen — ook dat zwarten??

Wij zeggen neen! Maar mensen, die na 4 jaar nog altijd voortgaan met slachtoffers en nog meer slachtoffers te eisen: dat zijn geen weerstanders, dat zijn bloedhonden! mensen, die hun oorlogslijden trachten te exploiteren voor hun politiek bedrijf, dat zijn geen weerstanders, dat zijn soldeniers!

God ja — ik weet het, verschillende onder ons waren niet zo'n super-voorbeelden van dapperheid dat zij zich op een tram waagden — wat een heldendaad! bediende op hun erkenningskaart lieten schrijven — wat een waagstuk! en naar Zandhoven gingen zeveren in een bungalow. Hoe hebben die Duitsers het hier toch 4 jaar lang volgehouden?

Wij vragen aan allen die in dit land gezag dragen of zij hoopten dat wij met onze geest van vrijheid tegenover de heersende situatie,

door dit losgebroken crapule zouden vermoord worden. Rechtstreeks konden zij ons niet treffen — Recht en wet waren op onze hand — dan maar onrechtstreeks door het schuim van de straat tegen ons te laten begaan.

Als dat niet zo is, wie zal ons dan het optreden van de Antwerpse politie verklaren? Zij heeft niet alleen de vergadering niet beschermd, maar zij heeft rustig gewacht tot alles goed op stelten stond en zij daardoor een motief had om het Congres te verbieden — of waren zij wellicht bang, deze zwaar van revolvers en matrikken voorziene knapen?

Een staaltje? Zeven of acht man vallen samen een jonge kerel van de ordewacht aan, slaan hem, dat hem het bloed uit het hoofd gutst. Een paar omstaanders gelukken er in een der aanvallers in bedwang te houden en leiden hem tot bij een agent. Zij stellen zich getuigen over het gebeurde en vragen dat proces-verbaal zou worden opgemaakt.

Antwoord: « k hem van olle gin orders t' ontvangen ». Ik vraag mij af hoe het komt dat het politiecorps aan de belastingbetaler zoveel kost. Als het dan niet is om ons van dienst te zijn — en om onze veiligheid van vredelievende burgers te verzekeren, dan blijft er maar een weg over, en dan moeten onze centen vermoedelijk dienen om blink te kopen voor hun prachtige botten!

Wij moeten deze heren gelukwensen: het geheel was waarlijk prachtig georganiseerd: vijf of zes « voorvechters » die nadat zij er in geslaagd waren enkele klappen uit te delen en voldoende herrie te stichten, kalm naar een of ander partijsecretariaat konden gaan om er 500 fr. op te strijken — of voor hoeveel huurt men deze kerels tegenwoordig? — En dan hadden zij al van te voren voor hun profijt gezorgd en de nodige pennen, vulpotloden en aktenassen gestolen. Enfin, zij hadden een goede dag! Er waren — opvallend — dezelfde gezichten tussen als die wij konden opmerken bij alle gelegenheden waar er te « ratten » viel: in de Septemberdagen '44, Mei '45 en rond ieder huis dat in de sombere V-periode te Antwerpen getroffen werd.

Het is niet te verwonderen dat zij de techniek zo goed meester zijn: fascistische zijn altijd zeer sterk geweest in dergelijke dingen en gezien deze wandelende Boerentoren die ook D'Ans genoemd wordt, altijd een prima-fascist geweest is — Voor mensen, die uit de Légion Nationale komen, de enige beweging in België die werkelijk 100% fascistisch geweest is — zou wat meer bescheidenheid en wat minder grote muil niet misstaan!

DE HEERSCHAPPIJ VAN HET RAPAILLE!

„Herinner U

Hitler!!!”

Tal van lieden hebben blijkbaar nog niet begrepen dat de tijd van de zo ver- afschuwde nazi-terreur voorbij is en dat er opnieuw ORDE EN WET moeten heersen in het land.

Bij gelegenheid van het Congres van Volksunie hebben die herrieschoppers en zgn. « vaderlanders » eens te meer getoond hoeveel eerbied zij hebben voor de democratische vrijheden en de wetten van het land. Zij schijnen nog steeds met weemoed terug te denken aan hun September-terreur en hun beruchte Bredonck-praktijken!

Op het ogenblik dat een spreker hulde bracht aan Leopold III en het opzet van de inrichters de burgers onder mekaar te verzoenen, vond een bende vulgaire « gestapisten » het nodig rumoer te maken en de vergadering op stelten te zetten. Aangemoedigd door de uitbater van een verdacht cabaret en zo pas toegesproken door de ex-inciviek Craeybeckx vielen enkele honderde leeglopers en voorvechters de zaal binnen om klappen uit te delen en, naar het later bleek, links en rechts te stelen wat niet te zwaar of te heet was.

Een van hun slachtoffers was zelfs een oud-weerstander, die zich voor het podium stelde om Juul De Clercq te beschermen. Veel eerbied schenen zij trouwens niet te tonen voor fatsoenlijke verzetslieden, die waarschijnlijk heel wat langer in een concentratiekamp gezeten hebben dan die rumoerige straat-sletten. Van waarachtige vaderlandsliefde hebben die lui trouwens geen begrip — van het straitschuim mag men ook niet veel beter verwachten.

Op het woord van enkele heethoofden en onverbeterlijke koppensnellers zijn zij er steeds voor te vinden om ergens lawaai te gaan maken. Vooral als zij toch weten dat de politie niet tijdig zal optreden.

De mannen van de wet vonden het immers eerst nodig ernstig tussen beide te komen als dat stel paljassen door onze ordedienst werd teruggedrongen.

Wij danken onze mensen, die zo kalm gebleven zijn en in het bijzonder de moedige kerels, die aan die terroristen getoond hebben dat ook een fatsoenlijk burger zijn vuisten of een stoel kan gebruiken, ALS HET MOET!

De Volksunie laat zich door geen schurken van de wijs brengen. Niettegenstaande alles en, zo nodig, tegen alles in zal de Volksunie haar werking voortzetten ten bate van Volk en Vaderland!

Zij zal bewijzen dat het Vlaamse volk werkelijk de verzoening wil, ten spijte van hen die willen teren op de verbittering.

Op de vergadering werd, zoals de pers algemeen beaamt, niet gezegd of gedaan, dat ook maar als staatsgevaarlijk kan worden beschouwd. Wij hebben dus onmiddellijk klacht ingediend voor huisvredebreuk.

HET WOORD IS AAN HET BELGISCHE GERECHT!

Uitg. UILENSPIEGEL v.z.w.
Brieffwisseling voor Redactie en Beheer
16, Jezusstraat, Antwerpen.

Verantwoordelijk voor het opstel:
H. De Groux, Dorp 1, Oostmalle.

PARLEMENTARIA

MOETARA
EN DE REGERINGSKRINGEN.

Ons stukje van verleden week over de Mwami heeft ons heel wat epistolaire reacties bezorgd. En, wat een journalist slechts zelden schrijven mag, zij stemmen eenparig met onze thesis in. Wat wel het beste bewijs is dat het publiek, in tegenstelling met de officiële instanties, de statige vorst van Roeanda in het hart draagt en hem openlijk verlangt te huldigen.

Plaatsgebrek verbiedt ons jammer genoeg de sappige brief te publiceren, waarin een missionaris zijn verontwaardiging uit over het feit dat dhr. Wigny een kwartuur na de vorst op de receptie aankwam. De joviale pater is anders lang niet mals voor zijn katholieke minister!

In de officiële houding schijnt nochtans ten lange laatste een ommekeer te zijn gekomen. Waar aanvankelijk niemand de koning wilde ontvangen, waar Spaak jicht voorwendde (wat niet helemaal onwaar was), waar de regent de Rome bleef en de voorzitters van Kamer en Senaat zich lieten verontschuldigen, merken wij nu dat de Mwami uitgenodigd werd op een officiële lunch, waar zowat heel de regering mee aanzat.

Het is een laattijdig eerherstel dat ons evenwel verheugt. Vreugde die wij delen met de Vlaamse Linie die de enige was om zich met ons in éénzelfde verontwaardiging te solidariseren...

WEL DUITS MAAR GEEN DIETS!

Onlangs werd over Radio Parijs een in-ernationaal concert uitgezonden, gewijd aan het onsterfelijk oeuvre van Wolfgang-Amadeus Mozart. De Westduitse, Nederlandse en Belgische zenders waren te dier gelegenheid aangesloten.

De uitvoering was zeer verzorgd. Naast de Franse speaker stond een rasechte Duitser die steeds de aankondigingen in de eens zo gehate taal herhaalde.

De inrichters hadden het evenwel niet nodig geoordeeld insgelijks een Nederlandse aankondiging te laten volgen.

Wat die vaderlandslievende gebuur van ons wel erg verwonderd heeft, want hij vertelde het ons 's anderendaags op de tram. (Al gebaart hij anders net of wij pas Hemiksem verlaten hebben.) Benelux telt nou toch, zei hij zo, 15 miljoen Nederlandssprekenden! Parijs zou daar wel rekening mogen meehouden. Het kan toch niet dat onze geallieerden het Teutoons boven onze taal zouden stellen? Kan dat nou?...

Wij keken hem in 't wit van de ogen en bogen toen vol ontzag het hoofd voor zoveel onnoztheid.

VERRUIMING? OPRUIMING!

De doodernstige katholieke kranten van de hoofdstad hebben een nieuw stokpaardje: de verruiming van de C.V.P.

Onwillekeurig dachten wij, toen we er het eerst over lazen, aan die gummi-ballonnetjes

die je oppompt en dan uitzetten. Zulke verruiming schijnt evenwel niet bedoeld.

Het betreft een eenvoudig politieke berekeningetje. De zwarten — je weet wel: die lui met hun talrijke kinderen en familieleden (wat een kiesclüenteel!) — zijn wat verstoord over de beloften-van-vier-jaar-terug-die-niet-in-vervulling-gingen. En nou schijnt er een hele boel van hen gezworen te hebben nog liever blanco dan C.V.P. te stemmen. Wat dhr. Van Cauwelaert & Co terdege verontrust natuurlijk.

En zij hebben er niets beters op gevonden dan enkele democraten die 1. voor incivism: in de bak hebben gezeten, en 2. gewillig naar onze moeder de H. Kerk luisteren, voor te dragen als kandidaten ten einde de verdoolde schapen weer naar de ware schaaftal te lokken. Het spelletje schijnt wel te lukken, want in behendigheid hebben Sus, August en Albert geen lessen te ontvangen.

Wij gaan trouwens bijna helemaal met hen akkoord. Bijna. Er is alleen een klein grammatikaal verschilletje. In zake het prefix. Wij menen nl. dat er geen ver-ruiming maar een op-ruiming in de C.V.P. nodig is. Dat zij eindelijk de knullen met de grote mond buiten walst en wat meer venten van het slag van De Paepe, Harmel en Vanden Daele opneemt

El FLORIMONDUS, WEEN VAN SPIJT...

...want uw levenstaak is ten einde: de taalkwestie is opgelost! Twintig jaar moest gij schilderen, schrijven, spreken. En 't is alles voor niet geweest. Te Brussel, in de grafstijte van een kil ministerie, heeft een commissie van taaltoezicht de oplossing van dit pijnlijkste aller Belgische problemen gevonden. Frans en Nederlands hebben afgedaan: leve het Latijn!

Hoe zijn de geniale commissieleden op dat Salomons-idee gekomen?

Och, zeer eenvoudig, Gerard Vanden Daele, plaatsvervanger van Florimond, had geprotesteerd tegen de eentalige Franse opschriften van de eretekens. Lowitje Piérard, académicien de Belgique, had zich natuurlijk verzet tegen eventuele Nederlandse; en zo was de commissie er toe gekomen een neutrale, dus dode, taal aan te wenden. Iedereen was er onmiddellijk mee akkoord. De commissie is daarom niet bij de pakken blijven zitten. Zij denkt er ernstig aan de munten, de postzegels, de ambtelijke stukken te latiniseren. Waarom niet? Wij stellen voor niet meer van het tiende Linie maar van het legio decima te spreken.

niet van onze capitale maar van de Urbs, van Augustus Scriptor, Arminius Vossius, Adolphus Glabbus en Isabella Bluma-Gregoria, mater Moscovitum.

On aura tout vu et entendu au pays des pingouins...

GEDEBLOKEERDE BLOKKADE

Na de besprekingen tussen Jessup en Malik is men tot een overeenkomst gekomen betreffende de opheffing van de blokkade van Berlijn.

De tekst van het accord dat te New-York werd bekend gemaakt luidt:

De regeringen van Frankrijk, de U.S.S.R., het Verenigd Koninkrijk en de U.S.A. hebben het volgend accord bereikt:

1. — Alle beperkingen, sedert 1 Maart 1948 door de regering van de U.S.S.R. opgelegd aan de verbindingsmogelijkheden, het transport en de handel tussen Berlijn en de westelijke zones van Duitsland en tussen de oostelijke zone en de westelijke zones zullen op 12 Mei opgeheven worden.

2. — Alle beperkingen welke sedert 1 Maart 1948 opgelegd werden door de regeringen van Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk en de U.S.A. of door een van hen, op de verbindingsmogelijkheden, het transport en de handel tussen Berlijn en de westelijke zone en de oostelijke zone van Duitsland zullen eveneens opgeheven worden op 12 Mei 1949.

3. — Elf dagen na het opheffen van de beperkingen voorzien in paragrafen 1 en 2. d.w.z. op 23 Mei. zal de Raad der Ministers van Buitenlandse Zaken te Parijs vergaderen om de kwesties te bestuderen welke in betrekking staan met Duitsland en met de problemen welke voortvloeien uit de toestand te

Berlijn, alsmede de Berlijnse muntkwestie.

Men gist naar de motieven van de sovjet-diplomatie: volgende punten werden echter als redenen van de gewijzigde Russische houding beschouwd:

1. — De vorming van een Westduitse staat te verhinderen;
2. — Een centrale Duitse regering op te richten en aldus de communistische en sovjet-invloed verder te verspreiden dan de sovjet-zone;
3. — De deelname van Westduitsland aan het Atlantisch Pakt en de Westerse Unie te belemmeren.
4. — Een stem te krijgen in het toezicht en het bestuur van het Ruhr-gebied.

We menen echter dat deze 4 punten enkel zéér oppervlakkig de kwestie raken. Er zijn andere gronden en deze verschaffen een duidelijker en dieper inzicht in de koerswijziging van Rusland. Deze te analyseren geeft ons een betere verklaring van de sovjet-kangeroe-politiek.

Een eerste feit is dat de blokkade van Berlijn geen afbreuk heeft gedaan aan het anglo-amerikaans prestige. Samen met de blokkade trad ook de luchtbrug in werking, en het tweede was even efficiënt als het eerste, zodat het effect van de blokkade van Berlijn ge-neutraliseerd werd. Meer nog de luchtbrug werd geleidelijk een troef die de positie van de westers versterkte.

Daarom reeds alleen zou Rusland er

een einde wensen aan te stellen.

Secundo wenst de Sovjet-unie haar positie te consolideren. Deze kans krijgt Sovjet-Rusland in Azië. China, oneindig meer van tel dan Berlijn, valt zonder al te veel moeite volledig in hun handen. Geen enkel nuchter-denkend mens maakt zich nog begoochelingen over de ontwikkeling van de situatie in het land van de mandarins. Onlangs hadden we nog de gelegenheid de opinie te vernemen van de zoon van een gewezen Chinees minister en, alhoewel tegenstander van het communistisch regime, was zijn conclusie de volgende: «Mijn land is zo corrupt, dat enkel het communisme mijn volk de redding nog kan brengen.» Veelbetekenend!

De meester(s) van het Kremlin, als handige berekenaars, houden meer rekening met de mogelijkheden van het moment dan met de waarschijnlijkheden van de toekomst. En richten hun blik naar Azië. Daar veroveren zij nu de macht. En deze mensenmassa zullen zij ééns aanwenden om het Westen te veroveren.

De opheffing van de blokkade van Berlijn mag en kan ons geen illusie-veiligheid brengen. Het is een aspect van de «koude oorlog» dat uitgeschakeld wordt. Wij kunnen er ons wel over verheugen en wensen dat de vreugde van lange duur zal zijn.

Maar we vrezen dat deze «overwinning» er een is in de aard van Pyrrhus...

Boomerang.

« DE VOLKSUNIE » gesticht!

TIELT : 29 Mei 1949

te 15 uur

JUUL DECLERCQ spreekt

PROPAGANDAVERGADERINGEN te Antwerpen, Gent en andere plaatsen van het land worden kortelings aangekondigd!

Politiek Programma :

Wij geloven dat een groeiende massa van burgers overtuigd is dat de grote maatschappelijke, culturele en technische problemen die zich stellen, buiten de enge partijpolitiek moeten liggen ;

dat de grote partijen hun coalitieregeringen gebruiken om alle effectieve oppositie te smoren, en de partijmachines de mens hebben verlaagd tot een werktuig ;

dat een ware democratie moet steunen op een goed ingelichte en actieve bevolking ;

dat het Parlementarisme en het Regeringsapparaat in België, geen stabiele regeringsvorm brengt en geen systematische en grootse verwezenlijkingen mogelijk maakt ;

dat bijgevolg alleen een beweging die de bevolking als deelnemers en niet als werktuigen in de Staat beschouwt, bij machte is om het land naar een betere toekomst te leiden ;

dat de politieke onrust rond het Koningsvraagstuk moet ophouden door de terugkeer van de Vorst en een eventuele Volksraadpleging dit kan bevestigen ;

dat er geen vrede in België mogelijk is wanneer de epuratie en repressie niet in haar geheel herzien wordt en leidt naar verzoenende oplossingen van eerherstel en amnestie in die gevallen die nader moeten bepaald worden. Herziening met de grootst mogelijke waarborgen van gerechtigheid en onpartijdigheid.

Sociaal en Economisch Programma :

De Volksunie streeft naar een Orde die de primauteit van de Arbeid, het recht op arbeid en hierdoor het recht op een menswaardig bestaan voor allen, moet verzekeren ;

Zij gelooft in een democratische volksbeweging in dienst van de Gemeenschap, die de arbeider, de boer en de middenstander, de man met uitvoerende- en de man met leidende arbeid omvat.

Zij wil deze groepen zien groeien — elk in hun sfeer — tot eendrachtige en machtige verbonden die samen de nationale welvaart nastreven, niet door machtsmiddelen noch door klassenstrijd, doch gesteund op evenwicht tussen de belangen — in orde, in vrede en in gerechtigheid.

Zij wil ijveren voor een beter productieapparaat door techniek en planning, de basis voor een ruimere voldoening der behoeften van eigen volk, een grotere maatschappelijke zekerheid voor allen en de beste beveiliging tegen crisis en werkloosheid.

Zij wil de vrije ondernemingsgeest zijn loop laten en in harmonie houden met het gemeenschapsbelang en een hiërarchie zien groeien niet gesteund op het geld maar op vaardigheid, kunde, ijver en talent.

Zij wil de gelijkberechtiging inzake fiscaliteit en deze zien terugbrengen tot redelijke normen die het economisch leven niet langer verstikken en zullen leiden naar en beter begrip van de belastingsplicht.

Zij wil daarom de Staat dezelfde zin voor spaarzaamheid zien toepassen die men vindt in het gezin, en de bureaucratie inperken. Immers de administratie hindert dikwijls meer dan zij helpt, naarmate zij meer en meer details van het economisch en maatschappelijk leven wil kontroleren, die zij niet beheersen en verwerken kan.

Zij wil de kroostrijke gezinnen helpen door de erkenning van het beginsel « aan elkeen volgens zijn behoeften ».

Cultureel Programma :

Wij eisen een gelijke ontwikkelingsmogelijkheid voor de twee cultuurgroepen.

De gelijkstelling van alle onderwijs onder kontrol van de Staat en een gezonde wedijver op grond van doelmatigheid en prestatie.

De toegankelijkheid tot alle graden van het onderwijs voor elkeen.

Het Congres van Volksunie

Wat ik zou gezegd hebben...

door JUUL DE CLERCQ

Het laatste referaat diende door dhr. J. Declercq, voorzitter van het Actiecomité voorgedragen te worden. Gezien de gebeurtenissen en de voortijdige opschorting der vergadering geven wij hier het resumé weer van zijn referaat.

Mevrouwen, Mijne Heren,

Als straks « de Volksunie » als beweging zal starten, zal zij moeten weten in welke geest zij verder zal ageren en welke doeleinden door haar zullen nagestreefd worden.

Dit betekent niet dat ik de verdediging van een nieuwe filosofische leer zal aanprijzen, zoals velen misschien van mij zullen verwachten. In het A. B. C. van de politiek is een filosoof doorgaans een manke geest. Maar niettemin moeten wij weten wat wij gaan verwezenlijken. En ons streven naar de verwezenlijking moet gedragen zijn door een constructieve idee.

U zal dan ook al onmiddellijk begrijpen waarom het Congres van Volksunie in feite weinig gemeens heeft met de verkiezingsatmosfeer waarin wij thans leven. De datum van het Congres werd reeds 5 maanden geleden vastgelegd. Daarom beschouw ik de a.s. verkiezingen meer als een toevalligheid, waarmee de Volksunie rekening moet houden. De leden van het Actie-comité hebben inderdaad het principe van aan de verkiezingen deel te nemen, aanvaard. De modaliteiten zullen door de leden van De Volksunie goedgekeurd worden. En binnen afzienbare tijd zullen de besluiten aan het land medegedeeld worden.

Zij hebben het verkiezingsprincipe aanvaard omdat er een aantal problemen bestaan die nog geen oplossing bereikt hebben en dat de oplossing ervan noodzakelijke voorwaarde is voor een vrijere atmosfeer waarin wij onze perspectieven zullen kunnen nastreven.

U kent de problemen, die ik bedoel. De Repressie en Epuratie, de Koningskwestie, het Middenstandsvraagstuk, de Werkloosheid, enz...

Indien wij een oplossing nastreven, ook van deze inderdaad zeer ernstige vraagstukken, dan moet dit ook even ernstig geschieden, t.t.z. ordevol en getoetst aan een principieel levensinzicht. Het is een program nodig dat bindend en begeistereerd werkt bij diegenen die het zullen onderschrijven.

Om die reden moet ik me werkelijk verzetten tegenover diegenen die menen dat er zonder program over al die dingen kan beslist worden. Een verkeerd standpunt is (en jonge mannen die de ambitie hebben om te arriveren maken er gebruik van): Er zijn honderdduizenden gewezen incivieken: er zijn ontgoochelde koningsgezinden; er zijn misnoegde socialisten, er zijn zwaargetroffen middenstanders, dus kunnen we er zeker van zijn, indien we ons als exponent van een dier groepen aanstellen, dat wij gekozen worden.

Zoiets noem ik **exploitatie**. En een exploitatie met een zeer verderfelijke geur. Deze mentaliteit is **negatief**.

De Volksunie wil daartegenover werkelijk en met alle beslistheid geen kans meer geven aan een negativisme dat ongezond is en ontbindend optreedt. Want in plaats van aan sommige zwaar getroffen een laatste sprankel hoop te geven sleurt men ze met een dergelijke mentaliteit en zowel links als rechts naar de allerlaagste trap der verbitting, een verbitting waarbij alle aristocratisch gevoel uitgeschakeld

wordt, waarbij alle waarden ophouden te bestaan.

En dat nooit! Ons volk moet leven. Gezond leven, groot leven. En dat kan onmogelijk geschieden in de verbitting.

Wij moeten er daarom over waken, dat wij niet door onze eigen houding de misnoegdheid, de verbitting aandikken...

Dat is één.

Wij moeten de praemissen van de verbitting, van de haat, van de misnoegdheid doen verdwijnen: En daarin kan men niet radikaal genoeg zijn.

Dat is twee.

Maar ik herhaal: Er is daarvoor een gelijk inzicht nodig. En dit inzicht bestaat wanneer er geloof aanwezig is.

En dit geloof wordt bijgebracht door een **BEWEGING**.

Maar let wel op. Men bouwt geen beweging op met de likwidatie van de repressie alleen na te streven. Als actueel probleem is het één van de meest ernstige omdat het psychologisch de diepste sporen in de harten van de mensen na laat. Maar naast de repressie zijn er nog andere problemen die voor sommige delen van de bevolking van zeer gewichtig belang zijn.

Ziet ge, Mevrouwen, Mijne Heren, men mag niet denken, dat alles in kanalen en kruiken zal zijn wanneer de repressie opgelost is. Men mag niet denken dat met de oplossing van het Middenstandsvraagstuk alles zal opgelost zijn: men mag niet denken dat met de oplossing van de koningskwestie de beschaving zal gered zijn.

Ik zou durven zeggen: Als we de oplossing van al die vraagstukken bereikt zullen hebben, zal De Volksunie nog maar pas beginnen.

U vraagt mij dan: **En Uw inzicht in de dingen?**

Dit is ten eerste erkennen dat de menselijke deugden zoals ze thans grosso modo door iedereen aanvaard zijn geworden, een specifieke christelijke tint hebben gekregen.

Dit is zeer belangrijk. Want het beleven van die dingen wettigt het beleven van de gevolgen en die gevolgen zijn:

de erkenning van de persoonlijkheid; de erkenning van de noodzakelijke solidariteit onder alle mensen en om te beginnen de solidariteit onder **onze eigen volksgenoten**.

De solidariteit onder onze eigen volksgenoten moeten we **nationalisme** heten. Als we daarom verplicht worden nogmaals het nationalisme als een politiek verschijnsel te behandelen, moeten we zeer voorzichtig zijn. Eerst en vooral omwille van het politiek sentiment dat bij sommigen wordt wakker geroepen.

Ten tweede omdat het niet meer in die gunstige omstandigheden kan verdedigd worden, zoals dit wel kon na de eerste wereldoorlog. Met deze tweede wereldoorlog heeft de enge chauvinistische begrenzing van het nationalisme zoals Charles Maurras ze formuleerde: « La France, rien que la France » ophouden te bestaan.

Maar wat niet opgehouden heeft te bestaan is de waarde van het nationaal gevoel als psychologisch fenomeen dat zijn ontstaan dankt aan etnische, dus natuurlijke, aan historische dus materiele, aan spirituele dus geestelijke elementen.

En aangezien het milieu, de omgeving een van de meest vormgevingende elementen is in de opvoeding van de mens tot persoonlijkheid, waarmee er dan bedoeld wordt de meest gave, de beste, de moedige; de plichtsgetrouwe, de scheppende mens, enz... heeft de etnische, de historische en spirituele groep die we **volk** zullen heten, een grote betekenis voor ons en voor eenieder.

Erkenning van een christelijke beschaving, erkenning van de persoonlijkheid, erkenning van de solidariteit, erkenning van het nationaal volksgevoel dwingen ons een houding aan te nemen: principieel om te beginnen, organisatorisch om te eindigen.

Principieel zijn we daarom in de echte zin van het woord voor een democratie waarbij de gezonde volksofinie haar invloed laat gelden.

Maar, Mevrouwen, Mijne Heren, laten we in Gods naam voorzichtig zijn wanneer wij over Democratie spreken. De tijd waarin wij leven is zeer verward en de begrippen zijn onderhevig aan grote verschuivingen.

Communisten noemen zich zelf de apostelen van de Volksdemocratie. De socialisten streven de economische democratie na. Nog anderen, een liberale of een parlementaire democratie.

Wat mij steeds opgevallen is, is wel het feit dat allen nogal veel nadruk gelegd hebben op het adjectief en in feite de ware betekenis van de democratie vergeten hebben, d.i. de erkenning van de menselijke persoonlijkheid en zijn noodzakelijke geestelijke bewegingsvrijheid. Ik ontsnap werkelijk niet aan de indruk dat men het begrip Democratie nasnelt als een publieke straatmeid.

Ten tweede: Voor sommigen lijkt het wel dat het huidig parlementarisme onherroepelijk verbonden is aan de democratie.

Laten we onderscheid maken:

Democratie is de inhoud. Het huidig parlementarisme de vorm.

Dit betekent dat de democratie als inhoud ten alle prijze dient bewaard te blijven, maar dat omwille van de belevens de vorm dient veranderd te worden, dat er dus met alle kracht naar een hervorming van het wetgevend gezag moet gestreefd worden.

Ik ben er van overtuigd dat de meeste vertegenwoordigers van het volk eveneens voorstander zijn van deze hervormingen. Maar blijkbaar hebben de parlementszetels plakliim op het zitvlak, want iedereen zwijgt als vermoord wanneer er zou moeten gesproken worden.

In het kader van deze hervormingen zullen wij ijveren voor de afschaffing van de **Senaat**, zullen wij ijveren opdat de parlementaire commissies als commissies **wetgevende besissingen** zullen kunnen nemen. De algemene politieke problemen die geen technisch vraagstuk behandelen moeten slechts in algemene vergadering behandeld worden.

Principieel zijn wij daarom voor de vrijheid van initiatief inzake handel en nijverheid.

Principieel zijn wij getrouw aan het beginsel van de **eigendom** in zover de eigendom een dienst aan de gemeenschap betekent.

Principieel zijn wij tegen een etatisatie, alhoewel in sommige domeinen een Staatscontrole noodzakelijk wordt.

Principieel zijn we tegen de bureaucratie.

Principieel zijn we voor de gebondenheid van de mens tot zijn gezin. Vandaar een krachtadige gezinspolitiek die aan de meest gezonden ook de grootst mogelijke bescherming geeft tegen proletarisatie.

Principieel zijn we zoals reeds gezegd voor een oprechte trouw aan het volk.

Gij vraagt mij welk volk?

Wij behoren tot het volk dat woont binnen de grenzen van die gebieden die bij de Beneluxoperaties betrokken zijn. Het is het **Nederlandse volk**.

En in verband met deze Beneluxoperaties is het evident dat deze gedragen worden door een hartstochtelijke en bewuste geest van eenheid die de naijver uitsluit. De materiele eenheid nagestreefd door Benelux kan dan pas bereikt worden wanneer de geestelijke eenheid een feit geworden is. Het is te zeggen de **ideale eenheid**.

In dit verband is het wellicht gedurfd maar niettemin een waarheid dat wie op dit ogenblik Nederlandsgezind is in zijn heel Nederlandse betekenis vaderlander is in de echte zin van het woord; een **Belgische Vaderlander**.

Als we enerzijds zeggen dat de Beneluxoperaties gedragen dienen te worden door het bewuste volk moet het volk bewust gemaakt worden van zijn huidige waarde.

Als we het volk als een principe (waarde-principe in de opvoeding) aanvaarden dan moet het ook onder een organisatievorm behouden blijven. Het water zonder ton vloeit naar alle kanten. Daarom is de organisatievorm essentieel.

Hoe deze organisatievorm zich in de toekomst zal voordoen weten we niet, kunnen we ingeval we optimist zijn wel gissen. Hoe echter deze organisatievorm zich thans voordoet weten we echter zeer goed. Dit is nog altijd de min of meer soevereine staat.

Politiek gesproken moet het fatale einde van een Beneluxoperatie liggen in de volledige samensmelting van drie staten onder federatieve vorm als prefiguratie van de West-Europese eenheid. Deze pretentie kunnen wij thans hebben en moeten wij hebben.

Wanneer er dus over Vlaamse beweging gesproken wordt moet men ook erkennen dat zij een deel is van een groot geheel (om te beginnen een Nederlands geheel) en dat de strijd die aan het bewegingsleven verbonden is moet in dienst staan van het geheel.

In klare taal betekent dit dat de Vlaamse beweging een problemenbeweging is die vecht in België voor het behoud van geestelijke en de verovering van stoffelijke belangen. Zij vecht voor erkenning van de traditie van haar taal. Zij vecht voor sociale en economische ontvoogding. Zij vecht in België en erkent België als dusdanig (de Walen als volksgroep of beter als taalgroep bij inbegrepen, waartegenover zij eerbiedig dient te staan).

Maar hare taak is specifiek Nederlands en dan Europees. Daarin ligt de grote zending van de Lage Landen op dit ogenblik.

De Volksunie zal in dienst staan van deze idee, totaal met de hoogst mogelijke energie tot de overwinning.

JUUL DE CLERCQ.

ENKELE BESCHOUWINGEN over het federalisme in België

(Lit het Referaat van de heer Peeters)

Het is in zekere zin onjuist het federalisme in België op rekening van de Walen te schrijven. Ook Vlaanderen heeft door het wetsvoorstel Vos in 1931 een zeer duidelijke stap in die richting gezet en wij moeten hierbij dan toch opmerken dat het wel eigenaardig is, dat de Belgische staat in de hondertwintig jaren van zijn bestaan er nooit in geslaagd is een «Eelgisch» gevoel aan te kweken, althans niet naar binnen. Ik moet hier niet herinneren aan het woord van Destrée «Sire, il n'y a pas de Belges», en niet aan de voortdurende anti-Belgische tendenz in de Vlaamse Beweging die voortspoot uit het unheimlike gevoel dat het tussen Vlaanderen en België toch eigenlijk niet erg juist zat. Ik wil de heer Voorzitter der Kamer van Volksvertegenwoordigers niet lastig vallen met aan zijn uitspraken op dat gebied te herinneren. Ook de bakerpraatjes van «Moeders hoekje in Vaders' huis» heeft natuurlijk geen mens ooit ernstig genomen.

Er bestaat dus wel degelijk een grond voor een «Belgisch federalistisch probleem». Het Wetsontwerp Vos van 1931 en de Waalse agitatie van onze dagen zijn daarvan de duidelijk waarneembare uitingen. Men kan zich van de zaak ook niet afmaken door op te werpen dat de federale structuur van België, die naar verkleining der ruimten zou leiden, in tegenstelling tot zijn met de algemene internationale tendenz die naar vergroting der ruimten streeft. Het goed opgevatte federalisme kent geen minderheidsproblemen, en als het bewezen was dat Wallonië werkelijk een ethnische minderheid uitmaakte, zouden wij in het kader van een Europees federalisme zeer juist handelen door aan Wallonië een federaal statuut te schenken.

De vragen die ik mij daarbij echter stel zijn:

- 1) Of dit ethnisch onderscheid determinerend mag worden genoemd.
- 2) Of de eenheidsstructuur van de Belgische Staat een beletsel is voor de vrije ontwikkeling der groepen.

Wat betreft het ethnische onderscheid tussen Walen en Vlamingen, geloof ik dat wij er verkeerd aan doen ons het begrip «Walen» als een «gesloten ethnische groep» te laten opdringen: pas in 1858 wordt voor het eerst «La Wallonie» de verzamelnaam van alle Zuid-Belgische bewoners. Wat wij voordien zagen was enkel een lokaal verschijnsel waarvan de elites als enige bindmiddel hadden hun bewondering voor de Franse cultuur en hun verlangen om haar zo ruim mogelijk te propageren. Het sentiment «Waal» te zijn is als blok pas ontstaan toen de Vlamingen steviger rumoer gingen maken en luider hun rechten opeisten. De Ligue Wallonne wordt gesticht in 1897, de Association pour l'extension de la culture de la langue Française en de Réveil Wallon pas in 1907, de Assemblée Wallonne tenslotte, met de beruchte brief van Destrée in 1913. Kenmerkend is dat het hele probleem tenslotte neerkomt op een handhaven van de Belgique Latine. Want ik geloof, hoewel ik daarover geen precieze statistische gegevens heb, dat het grootste deel van datgene wat men thans Walen noemt niets ander zijn dan Vlamingen, door economische omstandigheden uit de vorige eeuw naar Wallonië gedreven en die aldaar taalkundig geannexeerd en volkomen geassimileerd werden. Het is wel typisch dat het lieden met zo typisch Vlaamse namen als Schreurs, Van Belle en tutti quanti moeten zijn die thans de hevigste wallingantistische propaganda voeren.

Ik zou er nochtans verkeerd aan doen de schijn te wekken of in de huidige omstandigheden een maximum rendement der beide volks-groepen zou kunnen worden bekomen. Er dringt zich meen ik een zeer brede decentralisatie op, die de moeilijkheden in aanzienlijke mate zou kunnen verlichten. En waarom zouden wij niet kunnen overgaan tot de herinstelling van een Waalse cultuurraad, als het probleem dan toch hoofdzakelijk van taalkundige aard is, — en waarom zou een tweetalig land als het onze van

zijn ambtenaars niet kunnen eisen dat zij werkelijk tweetalig zijn. Ik geloof niet dat er al één cultuur ter wereld geschaad is geworden door het feit dat zijn cultuurdragers ook nog een andere taal machtig waren. Ik geloof integendeel dat dit altijd een element van verrijking is.

Ik geloof dat wij er goed aan doen in betrekking met een Belgisch federalisme ons de volgende zaken voor ogen te houden:

1° Dat Wallonië op dit ogenblik voor een flink deel leeft van de Vlaamse uitgeweken volkskracht, die wij niet zonder meer kunnen laten verloren gaan omdat zij nu door de omstandigheden zich een vreemde taal heeft eigen gemaakt. Wat dan meteen de rede is, waarom ik het probleem niet afzonderlijk van Vlaamse zijde wens te zien, te meer daar op dit ogenblik in Vlaanderen praktisch niemand een federalisme wenst.

2° In Wallonië wordt op dit ogenblik deze wens enkel geuit door een vrij kleine, zij het dan rumoerige minderheid, waarbij vooral partijpolitieke berekeningen een hoofdrol spelen. Het is wel typisch dat het vooral de communisten zijn die het actief belijden. Wellicht meenen zij, bijaldien zij aan het Kremlin geen uit-

gehoud België kunnen aanbieden, dan toch een uitgehold Wallonië te kunnen presenteren.

3° Ik zou verder uw aandacht willen vestigen op een feit, wat natuurlijk aan de kern der zaak niets verandert, maar wat toch zeer sterk spreekt voor de werkelijke bedoelingen van de voorstanders van het Waals federalisme: Men heeft in de debatten rond de koningskwestie er zeer terecht op gewezen, dat in België de dynamie het cement der natie vormde. Met de voorzitter op de spits gedreven Vlaams-Waalse tegenstelling zou geloof ik het werk van 1870 zeer snel uiteenvallen, zonder de centrifugale kracht van een gelijkelijk tot beiden behorend koningshuis. En nu is het een feit dat de felse tegenstanders van een terugkeer van Leopold III tevens de felste voorstanders zijn van een federale inrichting van de Belgische Staat. Met de annexatie-resolutie gestemd op het eerste waals congres voor ogen, geloof ik dat dit samenvallen meer dan een louter toeval is. Het federalisme moet in hoofde van zijn Waalse agitatoren enkel een eerste stap zijn naar de volledige ontbinding van België en de annexatie bij Frankrijk. En ik geloof dat men daarover de woorden van Talleyrand zou moeten uitspreken: «C'est pire qu'un crime, c'est une faute».

ANALYSE van de Actuele Politiek

Wij geven hier de samenvatting van het eerste gedeelte van het referaat van Fr. Longi, dat betrekking heeft op de internationale toestand.

Het gedeelte over de nationale politiek verschijnt in het volgend nummer.

De hoop dat de internationale akkoorden afgesloten tijdens de oorlog, zouden worden, heeft zich niet verwetene stéevige basis voor de wereldvrede zcnlijkt. Niettegenstaande de algemene vredeswil der volkeren, blijft de oorlogsbedreiging bestaan en zet alles op het spel.

De wereld heeft zich gesplitst in twee blokken: de landen achter het IJzeren Gordijn en de landen van het Atlantisch pakt. Deze toestand leidt:

1° naar nieuwe massale bewapeningen met nieuwe financiële lasten die de Sociale spanningen gaat verhogen;

2° naar een diepe politieke verscheurdheid omdat in alle West-Europese landen, ondertekenaars van het Pakt — actieve minderheden dit militaire verbond bekampen.

Op economisch terrein is de chaos, de ellende en een lange en moeizame heropbouw in zekere mate vermeden of verkort door het Marshall Plan. De reconstructie van handel en nijverheid is, in de meeste landen, sneller gebeurd dan men oorspronkelijk kon hopen.

De strijd van de Westerse wereld tegen de dictatuurlanden kan nochtans niet gewonnen worden met politieke en mag niet gewonnen worden met militaire middelen.

Men mag eigen tekortkomingen niet verduiken achter de strijd tegen het communisme en Rusland als de algemene zondebok nemen.

De Westerse wereld moet zich akkoord stellen over zekere essentiële doeleinden en principes en organisatie, of zij kan haar strijd niet winnen.

Zij moet streven naar een grotere economische Stabiliteit door een ruime en snelle technische en sociale vooruitgang. Zij moet daardoor de Europese massa's een beter bestaan en een grotere maatschappelijke zekerheid kunnen bieden.

De doeleinden van het nieuw Europa moeten zijn: verdeling van de arbeid (specialisatie) tussen de landen; ongehinderde ruil van goederen; likwidering van het Groot-parasiterend-industrieel en financieel kapitaal; de verdeling van het Groot landeigendom in zekere landen.

Naar dit doel zijn nog slechts de eerste, schuchtere stappen gezet. Benelux is de eerste, kleine verwezenlijking. Laten wij hopen dat Benelux de pefiguratie worde van de onontbeerlijke Europese- en Wereldsolidariteit.

Standpunten

Het straitschuim komt herrie schoppen

De Politie kan of wil de vrijheid van spreken niet verzekeren

Wie zal voor de orde instaan?

Een bende schuimers overvalt het Congres

De leden van het Actie-comitee hebben in pleno-vergadering de bestaans actie van DE VOLKSUNIE ondertekend.

Meer dan ooit gaan we verder, beslist en zegezeeker tot de overwinning zal bereikt zijn. Deze overwinning zal daarin bestaan de orde en de vrijheid van de mens in onze maatschappij te handhaven, de rumoermakers ten spijt.

Rond kwart voor tien is er reeds heel wat beweging rond de ingang van de Grüter waar het stichtingscongres van de Volksunie zal doorgaan. Wanneer het bureel, dat het Congres zal voorzitten, plaats neemt, zijn er ruim 500 mensen in de zaal, waaronder we opmerken de leden van het actie-comitee, de advocaten V. De Wolf, Hens, Van Genechten, Verstraeten en Caenepeel, A. De Clopper, bekende figuur uit de Middenstandsbeweging, Cloodts, van de bakkersbond, enz.

Aan de bestuurstafel hebben plaats genomen, dhr Bertels, Adv. Impens, Juul De Clercq, F. Pairon, K. De Wit, G. Peeters, F. Longville en De Clopper.

Dhr Pairon die het Congres voorziet, heet iedereen welkom, geeft uitleg over de indeling van de technische werkzaamheden, en verleent onmiddellijk het woord aan dhr Fr. Longville, oud-socialistisch volksvertegenwoordiger, die over de actuele politieke, sociale en economische problemen zal spreken.

Onderwijl heeft de politiecommissaris van de 7de wijk een telefonisch gesprek gevoerd met een onbekende die hem verwittigd heeft dat er een tijdbom in de zaal Grüter werd gelegd. De politiecommissaris geeft verslag van zijn telefonisch gesprek en voegt er aan toe dat hij het niet gelooft.

Onmiddellijk stelt de ordewacht van het Congres zelf een onderzoek in zonder dat het opgemerkt wordt door de aanwezigen. Zij vinden echter niets.

Wanneer dhr Longville zijn rede besloten heeft, wil een reus van een man vergezeld van een dame met tricolore strik, de zaal binnen treden. Aangezien hij noch in het bezit is van een deelnemingskaart, noch van een uitnodiging, en gezien het een private vergadering is, weigert de ordewacht hem toegang tot de zaal. Met een arrogante glimlach verlaten den de Grüter.

En juist wanneer dhr Peeters zijn standpunt inzake het wereldfederalisme aan het verdedigen is, wordt de ordewacht, onder leiding van de reus in kwestie, overrompeld en doen enkele opgetrommelde huurknechten gewapend met stokken, hun intrede.

(vervolg blz. 8)

Duizenden in Vlaanderen verwachten iets!

En vooral: zij verwachten iets VAN ONS.

Al was het maar omdat wij de durf en de pretentie hebben gehad op tafel te slaan. Meer zelfs: omdat wij gesproken hebben over ideeën; omdat wij het gewaagd hebben, in een tijd als deze die teert op de wanorde en de apathie van de massa, alvast dit ene voorop te zetten: weer geestdriftig mogen worden!

Diep in ons weer iets te voelen groeien dat tot waardigheid aanzet, prikkelt tot weerbaarheid en opwekt tot strijden.

Beslist, meer dan wie ook zijn wij ons bewust van de vele vragen die tot nu toe onbeantwoord bleven. Maar wij hebben ze tenminste zelf gesteld, die vragen, hardop en zonder schroom.

Wij zullen ze ook zelf beantwoorden, met een eendere oprechtheid als waarmee ze geformuleerd werden. Doch dit weze dan vooraf reeds beklemtoond: men verwachtte van ons

GEEN NIEUWE ROMANTIEK

hoe verleidelijk in het verleden een dergelijke strijdmethode ook moge gewerkt hebben.

De laatste jaren zijn onze noden, onze onrust en onze bekommernissen tot een al te harde werkelijkheid gegroeid. Zowel in de geestelijke als in de materiële belangen van een groot gedeelte van ons volk werd sedert de bevrijding een brutale en tegelijk tragische greep gedaan. En niet alleen dat: politiek en moreel gaan wij gebukt onder een moordend nihilisme, onder een gewetenloos Machiavellisme dat zich van langsom meer en meer verbreidt en vormen aanneemt die, zo wij ze nog langer gedogen, voor onze gemeenschap het onvervalste knechtschap en voor velen zelfs de totale ondergang zouden betekenen.

WAAKZAAMHEID EN WEERBAARHEID.

Hiertegen helpen geen romantische impulsen, hier helpt alleen nog de waakzaamheid.

Het misprijzen van veel der huidige politieke gezagvoerders voor de meest elementaire begrippen van humanisme en recht, het misprijzen van sommige groeperingen voor al wat zweemt naar orde en wet, kunnen wij slechts beantwoorden met een nog intenser misprijzen, zoals wij hun egoïsme, hun kortzichtige baatzucht en hun verpolitiekt materialisme slechts kunnen beantwoorden met een op de realiteit gericht, maar niettemin innerlijk-ge dragen

IDEALISME.

Maar dan het idealisme van de daad!

Of beter nog: het idealisme van de zuivering. Niet dat soort van zuivering dat wij sedert September 44 — helaas — van maal al te nabij hebben leren kennen en verafschuwen, maar de zuivering van onszelf.

Dit betekent: niet toegeven aan de begrijpelijke verbittering in ons;
niet toegeven aan de zucht naar vergelding in ons;
niet toegeven aan onze kleinsamenlijke ambities.

En dit betekent ook: het opnemen van onze verantwoordelijkheid;
het bekampen van elke vorm van ontoring der menselijke waardigheid;
het ijveren voor politieke klaarheid;
het vechten voor de culturele heropstanding en de volke herwaarding, enz.

Kortom: dit betekent dat wij op de vraag: «**HOE LANG NOG, HEREN ONDERMIJNERS?**», durven antwoorden: **GENOEG!**

KOEN.

GEESTELIJK ERF

Litteratuur der onderwerping

Noch van de Noord- noch van de Zuid-Nederlandse jonge letterkunde kan beweerd worden dat zij ontsnap aan de heersende tijdsgeest, getuigenis als zij aflegt van een ontstellend gemis aan positieve levenswaarden. Van Vestdijk tot Simon van het Reve, van Johan Daisne tot Piet van Aken, nooit is in onze romanlitteratuur de krankzinnigheid zo aan bod geweest. De krankzinnigheid met al wat haar heerschappij stimuleert, naast een levensmoeheid die haar adepten vindt in strijders zonder hoop, begerigen zonder verlangen, hartstochtelijken zonder liefde, braven zonder durf en rechters zonder moed.

En zo dit inderdaad de tragiek is die deze tijd kenmerkt, in hoeverre kan het dan de kunstenaar direct verweten worden daarvan de banneling te zijn?

En toch verwijten wij het hem, de manier waarop hij zich onderwerpt, waarop hij zich tevreden stelt met wat IS, zonder ook maar één ogenblik de stem te verheffen en luidop te roepen dat het ook anders KAN, dat het anders MOET, dat het anders ZAL. En juist zijn hele kunst draagt het stempel van deze onderwerping, van dit aanvaarden ener bestaande werkelijkheid. De zelfkant van een stukje realiteit waaraan hij zich hopeloos vastklampt, waarmee hij honderden en nog eens honderden bladzijden vult, in de hoop haar met handige en diepzinnige psychologische uitrafelingen en 'ge waarde te kunnen geven. Ter verrechtvaardiging van zichzelf.

Daarin ligt heel de betekenis van de moderne psychologische roman: zich ingraven, hoe dieper hoe veiliger. Immers, waar iedere onderwerping in de mens juist datgene doodt wat hem tot een progressief en levenskrachtig

wezen maakt, zo zal ook de kunst, als adequate vertolking van deze onderwerping, van elke vernieuwing, van elke vitale kracht verstoken blijven. En zolang de Europese, dus ook de Vlaamse, de Nederlandse mens aan dit apatisch fatalisme zal blijven toegeven, elk idealisme schamper als een idiote utopie verwerpend, zolang zullen we met een trooseloze, smakeloze, oude, zeer oude literatuur opgescheept zitten, Sartre en zijn existentialisme ten spijt.

Tenzij...
Tenzij de kunstenaar-zelf de banden breekt en de nieuwe idee voorafgaat, durvend en speurend. Bevrijding zoekend voor zichzelf en haar vindend voor anderen, zoals de grote kunstenaars het de eeuwen door hebben gedaan. Maar zij waren genieën, de Da Vinci's, en helaas: in onze letterkunde is voorsnog weinig van het genie te bespeuren, al tamboer heel letterlievend Nederland nog zo op de Bertus Aafjes-trommel, al ligt heel het officiële Vlaanderen eerbiedig in het stof voor Marnix Joachim van Telemachus tot Gijsen.

En nochtans, het is niet naar het genie dat onze onmiddellijke bekommernis uitgaat. Een genie kondigt zich niet aan, het is er. Alleen talenten kondigen zich aan, hun evolutie kunnen we van nabij volgen en hun ondergang onder onze ogen zien gebeuren. Tegen deze ondergang willen wij waarschuwen, want de vele talenten die onze letterkunde — en niet het minst de jongste generatie — ontegenzeggelijk rijk is, hebben reeds de grens van het zijn of niet-zijn bereikt. Er is maar één weg die hen hieruit redden kan: de opstand. De kunstenaar, de schrijver moet opstaan tegen zijn tijd en tegen zichzelf. Op-

staan tegen de heerschappij van de angst en de wanhoop, tegen de heerschappij van het seksuele driftleven en het biologisch dirigisme, kortom: tegen de zelfvernietiging. Zijn aanklacht zal striemend zijn en tegelijk méér dan aanklacht alleen. Waar hij tot nu toe slechts louter weergaf, zich genoeglijk vermeide in het uiddiepen van de hedentijdse wanorde, daar zal hij de nadruk moeten leggen op wat onze tijd heeft begraven: op de liefde en de rechtvaardigheid, op de menselijke vrijheid en de waarheid, also getuigenis aflegend van zijn hervonden geloof in de mens, van zijn geloof in het leven, van zijn geloof in zichzelf. Wild zal hij de onderwerping van zich afschudden, steigeren als een jong paard en zichzelf de sporen geven, jagen door de morgenlijke dag op zoek naar idealen. Eerst dan zullen wij weer kunnen geloven in onze talenten, weer vertrouwen hebben in onze schrijvers: wanneer zij hun volk zullen voorgaan in plaats van het te verraden.

En men begripe ons bij dat alles niet verkeerd: niet een nieuw bandeloos experimenteren vragen wij, noch een levensvreemd romantisme. Een roman vol goede bedoelingen is daarom nog lang geen goed kunstwerk; maar het knappe, al te knappe maakwerk dat ons heden dag aan dag wordt voorgeschoteld, is het evenmin. Wij weten maar al te goed dat de kunst haar eigen wetten heeft en slechts uit evenwicht ontstaat. Juist dit evenwicht wensen wij hersteld te zien in het terug ten tonele voeren van de *waarachtige mens*, in tegenstelling dan met de door de waanzin getekende caricaturen waarmee onze romans thans zijn bevolkt.

En tenslotte is dit voor onze kunstenaars niet anders dan een noodzakelijke daad van eerherstel.

H. PUINAKKER.

VOOR WIE?

Een Nationaal Fonds voor Letterkunde

In het jongste bulletin van de Vereniging van Vlaamse letterkundigen lezen we o.a. volgende mededeling:

«*Men zal zich herinneren dat bij de wet van 18 Augustus 1947 een Nationaal Fonds der Letterkunde gesticht werd, in uitvoering waarvan bij Koninklijk Besluit van 31 December 1947 een Comité van Beheer aangeesteld werd, bestaande uit vier leden van de Vlaamse Academie voor Taalen en Letterkunde en vier leden van de Académie Royale de Langue et Littérature françaises. Daarenboven werd aan de beide Academies opgedragen een of meer Commissies van Advies te benoemen, die aan de Academie voorstellen zouden doen in zake het benutten van de fondsen, die haar zullen toegekend worden. De Commissie van Advies van de Vlaamse Academie bestaat uit de heren G. Walschap, voorzitter, L. Indestege, secretaris, Prof. Sobry, E. H. Westerland en de heren R. Herremans, Fr. Smits, M. Roelants en A. Mussche, leden.*

«*Met genoegen vernemen we, dat de Vlaamse Academie haar goedkeuring heeft gehecht aan de voorstellen van de Commissie wat betreft de verdeling der fondsen die voor 1949 voorzien zijn. In haar grote trekken komen die voorstellen hierop neer: het bedrag zal worden gebruikt tot het verspreiden van Vlaamse literaire producten, d.w.z. toonaangevende tijdschriften en representatief letterkundig werk in de oorspronkelijke taal en in vertaling, in Belgisch Kongo en in het buitenland, alsmede tot het bevorderen van de literaire productie in het binnenland. Dit zal gebeuren door de Vlaamse letterkundigen moreel en financieel te steunen bij het schrijven en uitgeven van hun werk, b.v. door hen, als zulks mogelijk blijkt, geheel of gedeeltelijk van werkverplichting te ontslaan; ook door sommigen in de gelegenheid te stellen enige tijd in den vreemde door te brengen, en door het inrichten van toeneemend opgevatte letterkundige lezingen die door het Nationaal Toneel voor het voetlicht zouden gebracht worden.*

Tot daar de mededeling.

Op zichzelf ziet er dat allemaal vrij netjes uit en we zouden beslist alle reden tot juichen hebben, ware het niet...

Inderdaad, ware het niet...

De laatste jaren is het met onze «*officiële*» letterkunde zodanig gesteld dat we het juichen verleerd hebben. Kijken we maar even naar de «*officiële*» prijsuitdelingen en we kunnen zo ongeveer gissen waar de fondsen van dat nationale fonds naartoe gaan.

Welke tijdschriften zullen toonaangevend bevonden worden? Welk letterkundig werk als representatief aangevoerd?

En wat dat verblijf in de vreemde betreft, aan welke literaire ambassadeurs zal het thans de beurt worden, na de Gijsens, de Jonckheeres en de Roelantsen?

Welke schrijvers zullen in meer of mindere mate gesteund worden? Welke zogezegd moreel en welke financieel?

Dat de eenzame, oprechte, niet buigende noch met de ellebogen maouvrerende kunstenaar zich geen illusie's make. De partijlitteratoren hebben vast en zeker reeds een verse fles in huis gehaald!

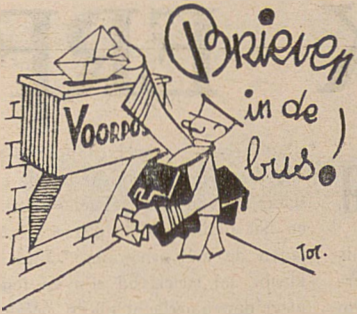
Dat we huilen vooraleer we geslagen worden?

Wat zouden we er niet voor over hebben achteraf eens met beschaamde kaken te mogen staan! Ook dat zou een unieke toestand zijn, want zelfs het blozen is ten onzent tot het schone rijk der fantasie gaan behoren.

Wij ontvingen ter bespreking: BERNHARD VAN GOOR: «*De terechtstelling en het Proces van Leo Vindevogel*». Uitgaven «*Lucitor*», N.V., Beeldhouwersstraat 34, Antwerpen.

PIET SCHEPENS: «*Zweden*». — Uitg. Kluyskensstr. 7, Gent. Prijs: ingen. 68,— fr.

PIET SCHEPENS: «*Selma Lagerlöf*» (Skandinavische bibliotheek Nr 1). — Uitg. idem. Prijs ingen.: 90,— fr.

De Redactie verneemt graag Uw wensen. Om het contact tussen onze lezers en «hun» blad te verlevendigen, ruimen wij een plaats in voor Uw wensen en beschouwingen. Het beheer behoudt zich echter het recht voor sommige kopij te weren. Wij hopen dat heel wat lezers van deze tribune zullen gebruik maken om hun hart te luchten. «De Voorpost» verwacht een hoop brieven in de bus!!!

Een socialistische arbeider schrijft ons :

KAMERADEN VAN DE VOLKSUNIE.

Ik was aanwezig op het Congres van Volksunie, omdat de personen, die deel uitmaakten van het actiecomité en wier activiteit ik gekend heb in de Socialistische Partij — borg stonden voor de gewichtigheid er van.

Er waren daar een paar honderd goed gekende en actieve Socialistische militanten, samen met een paar honderd katholieken en oud-Dinaso's. Ik zag dat mannen uit een stuk — kristelijken en humanisten mekaar gevonden hadden en eerbied hadden voor ieders politieke en wijsgerige overtuiging.

De eerste spreker Frans Longville oud-socialistisch volksvertegenwoordiger van Antwerpen, en ex-provinciaal secretaris van de Metaalbewerkerbond van de beide Vlaanderen is voor mij een zeer gezien figuur. Hij herinnert mij nog aan zijn vader — oud-senator Henri Longville, die gans zijn leven in dienst stond van de arbeidersstand.

Moedig sneed hij het onderwerp van de repressie aan. Ik moest met hem bekennen dat er veel onrecht gepleegd is en dat de spons dient verbigeld.

Het tweede bijzonder actueel punt was de Koningskwesie, die het politiek leven in België vergiftigt. Reeds lang tijd voert de Socialistische pers een leugencampagne tegen Leopold III, omdat vele arbeiders — echte pacifisten als ik — de koning aanzien als een pacifist van de daad, die in Mei 1940 de moed had om het «Staakt het vuren!! Staakt het bloedvergieten!» te roepen. Ik waardeer die grootse daad, omdat wij ons nog goed het gebroken geweer, — de massamoord — Vickers, Krupp, Schneider en Creusot herinneren.

Het sociaal-ekonomisch programma van de Volksunie leek mij zeer gezond, bijzonder wat betreft de werkloosheid en wat het huidige parlementair stelsel aangaat, was de kritiek zeer gegrond.

Ja, Longville, ik ben op gans de lijn met U akkoord en verwacht dat er spoedig duizende socialistische arbeiders de voormannen van de Volksunie zullen volgen.

Kamerad Peeters kon zijn referaat niet eindigen door de onverwachte tussenkomst van het rapalje. Ik vraag me af hoe het mogelijk is dat zo iets gebeurt op een gesloten vergadering van eerbare mensen.

Uit zulke dingen moet ik opmaken dat er in België een macht aanwezig is, die het er op aanlegt politieke tegenstrijders te beletten tot de massa te spreken. Dat is niets, kameraden, daarmee zal de massa klaar zien en erkennen dat men op zekere kameraden modder geworpen heeft uit schrik voor de waarheid — uit angst dat ze de smeerslapperijen van sommige politiekers zouden bekend maken!

Wegens die brutale overval hebben wij niet naar U kunnen luisteren, maar wij hebben gezien waar de fascist en neo-nazisten zitten — waar de dictatuur van de straat nog altijd heerst.

Kameraden van de Volksunie, uit de woor-

den van een goede vriend, die in uw midden zit, heb ik kunnen opmaken dat Uw enig doel is een massa-beweging op te bouwen en de arbeiders, landbouwers, middenstanders en intellectuelen toe te roepen: «Werkers van alle standen, verenigt U!»

Ja, dat is werkelijk een Volksunie — ik verwacht er veel goeds van en heb vertrouwen in de toekomst.

Van nu af ben ik militant.

L. D.

Wij citeren uit een brief van een EX-veroordeelde:

(F. M. Antwerpen).

«In 1946 heeft de krijgsraad mij veroordeeld tot 20 jaar dwangarbeid. De valse betichting was poging tot spionage.

In April 1948 heeft men mij een kans gegeven om te bewijzen dat die betichting een kwaadwillig verzinsel was, en ik werd vrij gesproken met al mijn rechten».

Deze persoon heeft een aanvraag ingediend om zijn dienst te mogen hernemen. De Antwerpse burgemeester antwoordt heel eenvoudig: «Wij komen niet op ons besluit terug» maar vertikt het een reden op te geven.

De man in kwestie heeft geen andere schuld dan tijdens de oorlog verder gewerkt te hebben en dan nog in het belang van de Belgisch ekonomie.

Wij vernamen heel graag waarom de burgemeester het nodig oordeelt die man verder te broodroven.

Lezer uit Rijmenam: Wij delen volkomen Uw mening wat betreft de parlementaire vergoeding.

S. O. S.

Solidariteits-Tombola

voor rechtstreekse hulp
aan noodlijdenden.

Georganiseerd door «Klimop».
Soc. Dienst: Barmh. Samaritaan,
met toelating van de Bestendige
Deputatie v. d. prov. Antwerpen.

WAAG UW KANS!

5 fr. per biljet. 5 biljetten voor
20 fr. Trekking einde Mei 1949.
Talrijke prachtige prijzen.

WAAG UW KANS!

1e prijs: EETKAMER.
2e prijs: RADIO pick-up Barco,
radio's, fietsen, kampingmate-
riaal, kunstvoorwerpen, arm-
banduurwerken, abonnementen
op het blad «De Post».

WAAG UW KANS!

P.R. 1008.15 «KLIMOP»,
13, Coxplein, Bergerhout,
(Medegedeeld.)

De Voorpost

verdedigt uw rechten

U
HEEFT TOT PLICHT
ONS TE STEUNEN!

ABONNEERT U ; tot einde 1949 - 140 fr.
tot 1 Sept. 1949 80 fr.

Maakt propaganda voor UW blad!

Stort Uw steunpenning
voor de
Uilenspiegel-stichting

De Redactie rekent op uw medewerking

UILENSPIEGEL v.z.w.
Antw. P. R. 880.30

Een bende schuimers overvalt het Congres

(Vervolg van blz. 6).

De vergadering staat paf te kijken op deze boeventronies en de half hysterische vrouwen.

Dhr Peeters gaat met de behandeling van zijn referaat verder tot op het ogenblik dat een vrouw gilt: «Het zijn allemaal zwarten, gooit ze buiten».

Ze banen zich een weg naar de bestuurstafel en blijkbaar hebben zij het gemunt op dhr. Peeters, dhr. De Clercq en dhr. Pairon. Zij blijven echter staan. De ordewacht die het gevaar gezien heeft plaatst zich voor de bestuurstafel en moet het daarom ook ontgelden. Een onder hen wordt met stoelen en stokken bewerkt, een ander wordt bijna gewurgd.

De politie is reeds meer dan een kwart uur verwoest en nog steeds is zij niet verschenen. Een geuniformeerd militair komt inmiddels binnen en verzoekt de zaal te ontruimen. Een bekende persoonlijkheid weigert hieraan gevolg te geven en krijgt een paar vuiststompen te verduren. Dhr. Cloudts, middenstander, wordt bij zijn kraag gevat en naar achter gedrongen.

Juist wanneer de aanwezigen van hun verassing bekomen zijn, en enkele jonge kerels het besluit nemen, gezien de politie nog altijd niet verschenen is, van zelf tot de aanval over te gaan en het een algemene vechtpartij wordt, doet de politie met een dertigtal man, haar intrede.

IN PLAATS van de schuimers aan te houden, houdt zij een gekwetste jongen aan, leidt hem naar buiten en MET EEN ONGEMENE BRUTALITEIT werpt zij hem op een camion.

Dhr. Pairon, die nog steeds achter de bestuurstafel staat, houdt de micro in handen en roept plots: *Het Congres is geschorst. Om 2 u. zal het hervat worden.*

Onmiddellijk keren enkele schuimers terug binnen en beginnen opnieuw met bedreigingen te uiten.

DE C. V. P. EN HET O. F.

Er wordt gefluisterd dat de C.V.P. en het O.F. (où les extrêmes se touchent!) een onderzoek instellen naar het verleden en het heden van de inrichters van het Congres van Volksunie — ten einde een roddercampagne à la Buset te kunnen op touw zetten.

In plaats van Tybaert de Kater zullen de zazu's en dergelijke binnenkort de C.V.P.-bladen mogen open slaan op zoek naar sensationele details, het wordt een mooie besparing!

De heren van de C.V.P. mogen de bom terug verwachten.

Tussen haakjes: Wie vrij van smet is werpe de eerste steen.

Dhr Brienen en Adv. Caenepeel, die zelf tot de Weerstand behoren, trachten de reus te overtuigen van zijn meer dan walgelijke vergissing. Met een arrogantie die geen weerga vindt, snauwt hij hen toe dat hij de oorlog niet kan vergeten.

Dhr Brienen vertelt hem nog dat de jongen, die ze zo deernlijk hebben toegetakeld, zelf een weerstander is. Niets kan baten. Hij krijgt tot antwoord: «Dan moest hij maar niet hier zijn».

Zelfs de journalisten mochten het ontgelden. Een van hen kan nog bijtijds zijn perskaart tonen. Maar ook dan vindt hij nog geen genade, want hij staat tegenover een communist.

Aan de uitgang wordt een jonge man nog neergeslagen. Dhr. Vermeire eist van de politieagent die laat begaan, een proces-verbaal op te maken. Deze gaat er niet op in en duwt dhr Vermeire naar buiten.

Rond half twee is de zaal ontruimd. Buiten staan de mensen in groepen de gebeurtenissen te bespreken. De gekwetsten worden verzorgd door een dokter die eveneens in de zaal aanwezig was.

De leden van het actie-comité vinden elkaar terug in een restaurant. Zij besluiten in de namiddag in een andere zaal tot de stichting van de Volksunie over te gaan. Om 15 uur inderdaad komen zij samen onder voorzitterschap van dhr. De Clercq en besluiten met meer beslisterheid dan ooit met de actie verder te gaan.

Alle elementen worden verzameld. De reus, die de schuimers vooropging, is een zekere D'ANS, Lange Leemstraat, 314, Antwerpen, oud-Legionnaire, (dus fascist) getrouwd met een Duitse vrouw. Zijn zuster zou eveneens getrouwd zijn met een Duits ingenieur die echter tijdens de oorlog moet gesneuveld zijn. Verder werden ook nog enkele andere namen der overvallers bekend gemaakt.

Een aanklacht zal ingediend worden bij de Substituut van de procureur van dienst tegen allen die gekend zijn en dit wegens HUISVREDEBREUK EN SLAGEN TOECEBRACHT MET SLECHTE AFLOOP.

Het leidt geen twijfel dat de indringers voorbeeldig moeten gestraft worden. Tenminste als de wet wordt toegepast. Na het optreden van de politie, die uitemate vriendelijk was tegenover de aanvallers, zou men daaraan wel enigzins kunnen twifelen. Maar een proces wordt in elk geval. Personen die aanwezig waren zullen als getuigen opgeroepen worden.

Zo eindigt dan het eerste Congres van de Volksunie. De Volksunie bestaat en zal verder gaan met vergaderingen te beleggen.

P.S. Vermeldenswaard is eveneens het feit, dat er een mandje c'igaretten gestolen werd, eigendom van Grüter.
Zonder commentaar.

No: 193.-

22 April 1949.

Onderwerp: "Nieuwe politieke groepering
in België".-

Bijlagen : één.

Hierbijgaand heb ik de eer U te doen toekomen, het per 15 April j.l. te Antwerpen verschenen eerste nummer van het zich noemende "Nationale Strijdblad" "DE VOORPOST", uitgaande van een nieuwe politieke Vlaamse groepering, die zich "DE VOLKSUNIE" noemt.

Blijkens de aankondiging op de vóór-pagina van bijgaand blad, zal deze "Volksunie" op Zondag, 8 Mei a.s. in de zaal "Gruter", Mechelse Steenweg, No:123 te Antwerpen, een congres houden.

Uit de in die aankondiging vermelde namen blijkt, dat het overgrote deel der organisators Vlamingen zijn van wie bekend is, dat zij vroeger sympathiseerden met het "VERDINASO" van Joris van Severen.

o.k. Van de schrijver van het hoofdartikel "Belijdenis" in bijgaand blad, Juul DE CLERCO, wonende te Isegem (provincie West-Vlaanderen) is bekend, dat hij vóór de oorlog de leiding had van de syndicale afdeling van het "Verdinaso".-

Volgens de bekomen inlichtingen, zouden onder de in de aankondiging vermelde personen ook verschillende zijn, die geacht worden te behoren tot de aanhangers van Hendrik DE MAN, vóór de oorlog Voorzitter der Belgische Werklieden Partij, die tijdens de oorlog Minister van Financiën is geweest en zich toen zodanig met de Duitsers heeft verbreederd dat hij bij verstek is veroordeeld tot 20 jaren gevangenisstraf. Hij heeft kans gezien nog vóór de bevrijding België te ontvluchten en bevindt zich sedertdien in Zwitserland.

o.k. De mede in de aankondiging genoemde TOMMELEIN te Brussel, was in het begin van de oorlog secretaris van genoemde Minister DE MAN en werd later, tijdens de oorlog, Wethouder (Schepen) van de stad Brussel. Hij is steeds een groot vriend van DE MAN gebleven.

Omtrent de overige, in de aankondiging genoemde personen, zullen door mij vermoedelijk nog nadere gegevens worden verstrekt.

Uit de inhoud van bijgaand blad blijkt, dat "De Volksunie" in vrij sterke mate, de doelstellingen van de vroegere "Vlaamse Beweging" en in sommige opzichten zelfs die van het "Verdinaso" van eertijds nastreeft.

Om

Om deze reden is het ongetwijfeld voor ons van belang te achten, de ontwikkeling dezer nieuwe "Volksunie" en haar activiteiten blijvend te observeren.

Van het op 8 Mei a.s. te houden congres, is mij een verslag toegezegd, bij ontvangst waarvan dit te Uwer kennis zal worden gebracht.

Waar nu sedert een drietal weken het "Algemeen Weekblad" HET SPOOR voor de LAGE LANDEN", niet meer is verschenen, wordt verondersteld, dat een deel der medewerkers van dat blad, zich bij "De Volksunie" heeft aangesloten.

Omtrent de al-dan niet juistheid van deze veronderstelling, hoop ik binnen afzienbare tijd nadere mededelingen te kunnen doen.-

W.-